

○ คำพิพากษา
(อุทธรณ์)

(ต. ๒๒.๑)

คดีหมายเลขดำที่ อ. ๔๙๘/๒๕๕๗
คดีหมายเลขแดงที่ ค. ๕๗๐/๒๕๖๕

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลปกครองสูงสุด

วันที่ ๕ เดือน กรกฎาคม พุทธศักราช ๒๕๖๕

ระหว่าง

จังหวัดพัทลุง

ผู้ฟ้องคดี

ห้างหุ้นส่วนจำกัด นครหินอ่อน ที่ ๑
นางสาวอัมราวดี ภักดีบุรี หุ้นส่วนผู้จัดการ ที่ ๒
ธนาคารทหารไทยธนชาติ จำกัด (มหาชน)

ผู้เข้าสวมสิทธิแทนธนาคารธนชาติ จำกัด (มหาชน) ที่ ๓

ผู้ถูกฟ้องคดี

เรื่อง คดีพิพาทเกี่ยวกับสัญญาทางปกครอง

ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์คำพิพากษาศาลปกครองสงขลา คดีหมายเลขดำที่ ๒๖๑/๒๕๕๕
หมายเลขแดงที่ ๕๓/๒๕๕๗

คดีนี้ผู้ฟ้องคดีฟ้องว่า ผู้ฟ้องคดีได้ทำสัญญาจ้างเลขที่ ๕๐/๒๕๔๙ ลงวันที่ ๒๒
พฤศจิกายน ๒๕๔๘ ว่าจ้างผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ให้ก่อสร้างสิ่งก่อสร้างทั่วไปโครงการพัฒนาทะเลน้อย
ให้เป็นศูนย์เรียนรู้ธรรมชาติวิทยาและแหล่งท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ระดับสากล ณ สถานีพัฒนา
และส่งเสริมการอนุรักษ์สัตว์ป่าทะเลน้อย หมู่ที่ ๑ ตำบลทะเลน้อย อำเภอควนขนุน จังหวัดพัทลุง
เป็นเงินค่าจ้าง จำนวน ๕๘,๑๔๖,๒๕๐ บาท กำหนดจ่ายค่าจ้างเป็นงวดๆ รวม ๕ งวด ผู้รับจ้าง
ต้องเริ่มทำงานภายในวันที่ ๒๓ พฤศจิกายน ๒๕๔๘ และจะต้องทำงานให้แล้วเสร็จภายในวันที่ ๓
มกราคม ๒๕๕๐ สัญญาข้อ ๑๖ กำหนดว่า หากผู้รับจ้างไม่สามารถทำงานให้แล้วเสร็จตามเวลา
ที่กำหนดไว้ในสัญญา และผู้ว่าจ้างยังมีได้บอกเลิกสัญญา ผู้รับจ้างจะต้องชำระค่าปรับให้แก่ผู้ว่าจ้าง

/เป็นจำนวน...

เป็นจำนวนเงินวันละ ๕๘,๑๔๖.๒๕ บาท ... นับถัดจากวันที่ครบกำหนดแล้วเสร็จตามสัญญาหรือวันที่ผู้ว่าจ้างได้ขยายให้จนถึงวันที่ทำงานแล้วเสร็จจริง ข้อ ๑๗ กำหนดว่า ในกรณีที่ผู้ว่าจ้างบอกเลิกสัญญา ผู้ว่าจ้างอาจทำงานนั้นเอง หรือว่าจ้างผู้อื่นให้ทำงานนั้นต่อจนแล้วเสร็จได้ ในกรณีดังกล่าว ผู้ว่าจ้างมีสิทธิริบหลักประกันในการปฏิบัติตามสัญญาทั้งหมดหรือบางส่วนตามแต่จะเห็นสมควร นอกจากนั้น ผู้รับจ้างจะต้องรับผิดชอบในค่าเสียหายซึ่งเป็นจำนวนเงินเกินกว่าหลักประกันการปฏิบัติงาน รวมทั้งค่าใช้จ่ายที่เพิ่มขึ้นในการทำงานนั้นต่อให้แล้วเสร็จตามสัญญา ข้อ ๑๘ กำหนดว่า ค่าปรับหรือค่าเสียหายซึ่งเกิดขึ้นจากผู้รับจ้างตามสัญญานี้ ผู้ว่าจ้างมีสิทธิที่จะหักเอาจากจำนวนเงินค่าจ้างที่ค้างจ่าย หรือจากเงินประกันผลงานของผู้รับจ้าง หรือบังคับจากหลักประกันการปฏิบัติตามสัญญาก็ได้ โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้วางหลักประกันเป็นหนังสือค้ำประกันของธนาคารนครหลวงไทย จำกัด (มหาชน) สาขานครศรีธรรมราช ลงวันที่ ๑๕ กันยายน ๒๕๔๘ จำนวน ๒,๙๐๗,๓๑๓ บาท มอบให้แก่ผู้ฟ้องคดีเพื่อเป็นหลักประกันการปฏิบัติตามสัญญา ซึ่งต่อมาผู้ค้ำประกันดังกล่าวได้มีการโอนทรัพย์สิน หนี้สิน และภาระผูกพันทั้งหมดให้แก่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ หลังจากทำสัญญาดังกล่าวแล้ว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้เข้าทำงานตามสัญญา ระหว่างปฏิบัติงานได้เกิดเหตุอุทกภัยในจังหวัดพัทลุง และได้มีการประกาศพื้นที่ประสบภัยพิบัติกรณีฉุกเฉินในพื้นที่จังหวัดพัทลุง ทำให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่สามารถเข้าปฏิบัติงานได้ เป็นเวลา ๓๑ วัน และเหตุระหว่างการรออนุมัติเสาเข็ม เป็นเวลา ๑๑ วัน รวม ๔๒ วัน ผู้ฟ้องคดีจึงได้ขยายระยะเวลาก่อสร้างแล้วเสร็จของงานให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไปเป็นวันที่ ๓ มกราคม ๒๕๕๐ ตามข้อตกลงเพิ่มเติมท้ายสัญญาจ้างครั้งที่ ๒ ลงวันที่ ๓ พฤศจิกายน ๒๕๔๙ เมื่อครบกำหนดเวลาก่อสร้างดังกล่าว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่สามารถทำงานให้แล้วเสร็จ และได้หยุดงานไปโดยไม่มีเหตุอันสมควร ประกอบกับค่าปรับตามสัญญาเกินร้อยละ ๑๐ ของค่าจ้างตามระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยการพัสดุของหน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๓๕ ข้อ ๑๓๑ ผู้ฟ้องคดีจึงได้มีหนังสือ ที่ พท ๐๐๑๖.๓/๗๙๑๔ ลงวันที่ ๑ สิงหาคม ๒๕๕๐ บอกเลิกสัญญาและขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ชำระเงินค่าปรับภายใน ๑๕ วัน นับตั้งแต่วันที่ ๔ มกราคม ๒๕๕๐ ซึ่งเป็นวันถัดจากวันครบกำหนดของสัญญาถึงวันบอกเลิกสัญญาให้แก่ผู้ฟ้องคดี ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้รับหนังสือดังกล่าวเมื่อวันที่ ๑๘ สิงหาคม ๒๕๕๐ รวมระยะเวลาคิดค่าปรับ ๒๒๗ วัน เป็นเงิน ๑๓,๑๙๙,๑๙๘.๗๕ บาท และผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือ ที่ พท ๐๐๑๖.๓/๗๙๑๕ ลงวันที่ ๑ สิงหาคม ๒๕๕๐ แจ้งให้ผู้ค้ำประกันชำระเงินตามสัญญาค้ำประกัน จำนวน ๒,๙๐๗,๓๑๓ บาท ภายใน ๑๕ วัน นับแต่วันได้รับหนังสือเมื่อวันที่ ๓ สิงหาคม ๒๕๕๐ แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ค้ำประกันไม่ได้นำเงินจำนวนดังกล่าวมาชำระให้แก่ผู้ฟ้องคดีแต่อย่างใด หลังจากนั้น เมื่อวันที่ ๑๓ กันยายน ๒๕๕๐ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ยื่นคำเสนอข้อพิพาทต่อสถาบันอนุญาโตตุลาการ สำนักกระงับข้อพิพาท สำนักงานศาลยุติธรรม เรียกร้องให้ผู้ฟ้องคดีชำระค่าเสียหายคิดเป็นดอกเบี้ยยจากเงินค่างวดงาน

/ที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑...

ที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ส่งมอบ แต่ผู้ฟ้องคดีเบิกจ่ายเงินค่าจ้างแต่ละงวดล่าช้าในอัตราร้อยละ ๑๕.๕๐ ต่อปี และค่าขาดโอกาสที่จะได้รับเงินส่วนต่างของเงินลงทุนกับรายรับจากการทำงานตามสัญญาจ้าง เมื่องานแล้วเสร็จ หากผู้ฟ้องคดีอนุญาติให้ขยายเวลาสัญญาให้เป็นเวลา ๒๗๖ วัน ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีสิทธิที่จะได้รับเงินในส่วนนี้ รวมทั้งค่าแรงงานที่ทำงานแล้วเสร็จบางงวด แต่ยังไม่ได้รับส่งมอบงาน พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๑๕.๕๐ ต่อปี รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๒๓,๔๖๖,๕๙๔ บาท พร้อมดอกเบี้ย ในอัตราร้อยละ ๑๕.๕๐ ต่อปี จากต้นเงิน ๒๒,๐๘๗,๘๔๐ บาท นับตั้งแต่วันที่ถัดจากวันยื่นคำเสนอ ข้อพิพาทเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ โดยผู้ฟ้องคดีได้ยื่นคำคัดค้านว่าไม่ต้องรับผิดชอบตามข้อเรียกร้อง ดังกล่าว และได้ยื่นข้อเรียกร้องแย้งขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ร่วมกันชดใช้เงิน ค่าปรับ จำนวน ๑๒,๘๕๐,๓๒๑.๒๕ บาท พร้อมดอกเบี้ยผิดนัดในอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี ของต้นเงิน ดังกล่าวนับแต่วันที่ ๒๙ สิงหาคม ๒๕๕๐ ถึงวันยื่นข้อเรียกร้องแย้งเมื่อวันที่ ๗ มกราคม ๒๕๕๑ จำนวน ๓๔๕,๙๐๒.๔๘ บาท รวมเป็นเงินทั้งสิ้นจำนวน ๑๓,๑๙๖,๒๓๓.๗๓ บาท ต่อมา คณะอนุญาโตตุลาการได้มีคำชี้ขาดข้อพิพาทหมายเลขดำที่ ๙๗/๒๕๕๐ ข้อพิพาทหมายเลขแดง ที่ ๘๖/๒๕๕๒ เมื่อวันที่ ๒๔ กันยายน ๒๕๕๒ ว่า ผู้ฟ้องคดีมีสิทธิเรียกค่าปรับ จำนวน ๒๐ วัน ค่าปรับวันละ ๕๘,๑๔๖.๒๕ บาท รวมเป็นเงิน ๑,๑๖๒,๙๒๕ บาท แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีสิทธิ ได้รับค่าสิ่งปลูกสร้างที่ทำไว้ แต่ยังไม่ได้รับส่งมอบงาน จำนวน ๓,๙๕๒,๔๐๐ บาท เมื่อหักลบ กับค่าปรับสุทธิ ผู้ฟ้องคดีต้องชำระเงินให้แก่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จำนวน ๒,๗๘๙,๔๗๕ บาท ภายใน ๓๐ วัน นับแต่วันชี้ขาด และให้ผู้ฟ้องคดีส่งมอบคินหนังสือค้ำประกันของธนาคารนครหลวงไทย จำกัด (มหาชน) สาขานครศรีธรรมราช เลขที่ ๑๓๖๕๖๒ ลงวันที่ ๑๕ กันยายน ๒๕๔๘ ให้แก่ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ สำหรับข้อเรียกร้องอื่นของทั้งสองฝ่ายไม่มีข้อสัญญาหรือข้อกำหนดให้เรียกร้องได้ ให้ยก ต่อมา ผู้ฟ้องคดีได้ยื่นคำร้องคดีต่อศาลปกครองสงขลา เป็นคดีหมายเลขดำที่ ๒๒๕/๒๕๕๒ ว่า คำชี้ขาดของคณะอนุญาโตตุลาการดังกล่าวฝ่าฝืนต่อกฎหมาย หากบังคับตามคำชี้ขาดของ คณะอนุญาโตตุลาการดังกล่าวจะเป็นการขัดต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน ขอให้ศาลมีคำสั่งเพิกถอนคำชี้ขาดของคณะอนุญาโตตุลาการ ศาลปกครองสงขลาได้มีคำพิพากษา เป็นคดีหมายเลขแดงที่ ๓๕/๒๕๕๕ เมื่อวันที่ ๒๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๕ พิพากษาให้เพิกถอนคำชี้ขาด ของคณะอนุญาโตตุลาการ ทำให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามต้องรับผิดชอบต่อผู้ฟ้องคดี โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ต้องชำระดอกเบี้ยนับแต่วันที่ ๓ กันยายน ๒๕๕๐ ถึงวันฟ้องคดีนี้ เป็นเวลา ๔ ปี ๑๐ เดือน ๒๒ วัน (๑,๗๘๗ วัน) เป็นเงิน ๔,๘๔๖,๖๓๗.๒๙ บาท เมื่อรวมกับต้นเงิน จำนวน ๑๓,๑๙๙,๑๙๘.๗๕ บาท แล้ว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จะต้องชำระเงินให้แก่ผู้ฟ้องคดี จำนวน ๑๘,๐๔๕,๘๓๖.๐๔ บาท ส่วนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ต้องชำระดอกเบี้ยนับแต่วันผิดนัดวันที่ ๑๙ สิงหาคม ๒๕๕๐ ถึงวันฟ้อง เวลา ๔ ปี ๑๑ เดือน ๗ วัน (๑,๘๐๒ วัน) คิดดอกเบี้ยเป็นเงิน ๑,๐๗๖,๕๐๒.๓๓ บาท เมื่อรวม ต้นเงินจำนวน ๒,๙๐๗,๓๑๓ บาท แล้ว รวมเป็นเงิน ๓,๙๘๓,๘๑๕.๓๓ บาท อีกทั้ง ผู้ฟ้องคดี

/ได้ตรวจสอบ...

ได้ตรวจสอบรายละเอียดปริมาณงานคงเหลือหลังจากผู้ผูกฟองคดีที่ ๑ ผิดสัญญาซึ่งจะต้องว่าจ้างผู้รับจ้างรายใหม่นั้น มีปริมาณงานคงเหลือจำนวน ๒๓ รายการ คิดราคาประเมินใหม่ได้ เป็นเงิน ๓๒,๗๑๗,๐๕๙.๙๗ บาท สูงกว่าราคาค่างานคงเหลือตามสัญญาเดิมซึ่งมีค่างานที่ยังไม่ดำเนินการอยู่จำนวน ๒๘,๑๑๕,๕๑๐.๕๓ บาท จึงมีราคาค่างานเพิ่มขึ้น เป็นเงิน ๔,๖๐๑,๕๔๙.๔๔ บาท ผู้ผูกฟองคดีที่ ๑ และผู้ผูกฟองคดีที่ ๒ ต้องรับผิดชอบในเงินจำนวนดังกล่าว ผู้ฟ้องคดีจึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองชั้นต้น

ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่ง ดังนี้

๑. ให้ผู้ผูกฟองคดีที่ ๑ และผู้ผูกฟองคดีที่ ๒ ร่วมกันหรือแทนกันชำระเงินค่าปรับพร้อมดอกเบี้ยให้แก่ผู้ฟ้องคดี เป็นเงิน ๑๘,๐๔๕,๘๓๖.๐๔ บาท

๒. ให้ผู้ผูกฟองคดีที่ ๑ และผู้ผูกฟองคดีที่ ๒ ร่วมกันหรือแทนกันชำระเงินค่างานที่เพิ่มขึ้นให้แก่ผู้ฟ้องคดี เป็นเงิน ๔,๖๐๑,๕๔๙.๔๔ บาท พร้อมดอกเบี้ยร้อยละ ๗.๕ ต่อปี นับแต่วันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ

๓. ให้ผู้ผูกฟองคดีที่ ๓ ร่วมกับผู้ผูกฟองคดีที่ ๑ และผู้ผูกฟองคดีที่ ๒ ชำระเงินจำนวนดังกล่าวในข้อ ๑ และข้อ ๒ แต่ไม่เกินจำนวน ๓,๙๘๓,๘๑๕.๓๓ บาท แก่ผู้ฟ้องคดี

๔. ให้ผู้ผูกฟองคดีที่ ๑ และผู้ผูกฟองคดีที่ ๒ ร่วมกันหรือแทนกันชำระดอกเบี้ยร้อยละ ๗.๕ ต่อปี จากต้นเงิน ๑๓,๑๙๙,๑๙๘.๗๕ บาท นับแต่วันถัดจากวันฟ้องคดีเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระหนี้เสร็จสิ้นแก่ผู้ฟ้องคดี

๕. ให้ผู้ผูกฟองคดีที่ ๓ ชำระดอกเบี้ยร้อยละ ๗.๕ ต่อปี จากต้นเงิน ๒,๙๐๗,๓๑๓ บาท นับแต่วันถัดจากวันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระหนี้เสร็จสิ้นแก่ผู้ฟ้องคดี และขอให้คืนค่าธรรมเนียมศาลแก่ผู้ฟ้องคดีด้วย

ผู้ผูกฟองคดีที่ ๑ และผู้ผูกฟองคดีที่ ๒ ให้การว่า ผู้ผูกฟองคดีที่ ๑ และผู้ผูกฟองคดีที่ ๒ ได้เสนอข้อพิพาทต่อคณะกรรมการตุลาการตามสัญญาจ้างเลขที่ ๕๐/๒๕๔๙ ลงวันที่ ๒๒ พฤศจิกายน ๒๕๔๘ ซึ่งเป็นสัญญาพิพาทในคดีนี้ และคณะกรรมการตุลาการได้มีคำชี้ขาดข้อพิพาทหมายเลขดำที่ ๙๗/๒๕๕๐ ข้อพิพาทหมายเลขแดงที่ ๘๖/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๒๔ กันยายน ๒๕๕๒ ให้ผู้ฟ้องคดีชำระเงินค่าสิ่งปลูกสร้างให้แก่ผู้ผูกฟองคดีที่ ๑ และผู้ผูกฟองคดีที่ ๒ จำนวน ๒,๗๘๙,๔๗๕ บาท พร้อมส่งคืนหนังสือค้ำประกันของธนาคารนครหลวงไทย จำกัด (มหาชน) สาขานครศรีธรรมราช เลขที่ ๑๓๖๕๖๒ ลงวันที่ ๑๕ กันยายน ๒๕๔๘ ต่อมา ผู้ผูกฟองคดีที่ ๑ และผู้ผูกฟองคดีที่ ๒ ได้ยื่นคำร้องต่อศาลปกครองเพื่อออกคำสั่งบังคับให้เป็นไปตามคำวินิจฉัยของคณะกรรมการตุลาการ ขณะเดียวกัน ผู้ฟ้องคดีได้ยื่นคำร้องต่อศาลปกครองเพื่อให้เพิกถอนคำชี้ขาดของคณะกรรมการตุลาการดังกล่าว ต่อมา ศาลปกครองสงขลาได้มีคำพิพากษาเมื่อวันที่ ๒๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๕ ให้เพิกถอนคำชี้ขาดของคณะกรรมการตุลาการและยกฟ้องในคดีที่ผู้ผูกฟองคดีที่ ๑

/และผู้ผูกฟองคดีที่ ๒...

และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ยื่นคำร้องเพื่อออกคำบังคับ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ใช้สิทธิยื่นอุทธรณ์คำพิพากษาดังกล่าวต่อศาลปกครองสูงสุด ปัจจุบันคดีอยู่ระหว่างพิจารณาของศาลปกครองสูงสุด เมื่อพิจารณามาตรา ๗๐ และมาตรา ๗๓ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ คำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้นไม่เป็นที่สุดในกรณีนี้ คู่กรณีใช้สิทธิอุทธรณ์คำพิพากษาหรือคำสั่ง คงมีเพียงคำพิพากษาของศาลปกครองสูงสุดเท่านั้นที่เป็นที่สุด การที่ผู้ฟ้องคดีนำมูลคดีพิพาทซึ่งมีประเด็นแห่งคดีอย่างเดียวกันกับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ใช้สิทธิยื่นอุทธรณ์ต่อศาลปกครองสูงสุดฟ้องต่อศาล ทั้งที่ศาลได้มีคำพิพากษาหรือคำสั่งชี้ขาดคดีหรือประเด็นข้อใดแห่งคดีแล้ว จึงเป็นกรณีต้องห้ามตามข้อ ๙๖ ของระเบียบของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุด ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๓ ที่กำหนดห้ามมิให้ดำเนินกระบวนการพิจารณาคดีในศาลนั้นอันเกี่ยวกับคดีหรือประเด็นที่ได้วินิจฉัยชี้ขาดแล้ว ผู้ฟ้องคดีจึงไม่มีสิทธิฟ้องคดีนี้ต่อศาล นอกจากนี้ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มิใช่ผู้ผิดสัญญาจ้างพิพาท โดยที่ภายหลังทำสัญญาจ้างพิพาทระหว่างวันที่ ๑๕ ถึงวันที่ ๒๙ พฤศจิกายน ๒๕๔๘ เกิดเหตุการณ์น้ำท่วมหนักในจังหวัดพัทลุง รวมทั้งบริเวณพื้นที่ทำการก่อสร้างตามสัญญา ผู้ฟ้องคดีได้ออกประกาศพื้นที่ประสบภัยพิบัติกรณีฉุกเฉินพื้นที่จังหวัดพัทลุงเมื่อน้ำลดลงแล้ว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้ส่งหนังสือแจ้งให้สถานีพัฒนาและส่งเสริมการอนุรักษ์สัตว์ป่าทะเลน้อย ซึ่งเป็นหน่วยงานเจ้าของโครงการเพื่อขอรับมอบพื้นที่และขออนุญาตเข้าดำเนินการก่อสร้าง เมื่อได้เข้าสำรวจพื้นที่เพื่อทำการก่อสร้าง ปรากฏว่าในบริเวณก่อสร้างตามสัญญาทับซ้อนกับสิ่งปลูกสร้างสะพานทางเดินขององค์การบริหารส่วนตำบลทะเลน้อย ทำให้ไม่อาจก่อสร้างลงบนพื้นที่ได้ กรณีจำเป็นต้องได้รับอนุญาตจากองค์การบริหารส่วนตำบลทะเลน้อยเสียก่อน ดังนั้น เมื่อวันที่ ๙ ธันวาคม ๒๕๔๘ จึงส่งหนังสือแจ้งให้หัวหน้าสถานีพัฒนาและส่งเสริมการอนุรักษ์สัตว์ป่าทะเลน้อยเจรจากับองค์การบริหารส่วนตำบลทะเลน้อยเพื่อรื้อถอนสะพานทางเดินดังกล่าว และในการก่อสร้างโครงการตามสัญญาของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ประสบปัญหาการแก้ไขเปลี่ยนแปลงขนาดของเสาเข็มและแบบแปลนอาคารค่ายพักแรม ซึ่งเป็นกรณีที่ผู้ว่าจ้างจะต้องรับผิดชอบเพื่อแก้ไขและอนุมัติ และระหว่างที่ทำการแก้ไขเปลี่ยนแปลงและรื้อถอนอนุมัติดังกล่าว ทำให้ต้องหยุดงานชั่วคราวเพื่อรื้อถอนอนุมัติจากผู้ว่าจ้าง และเมื่อวันที่ ๑๙ มกราคม ๒๕๔๙ ผู้ฟ้องคดีได้แจ้งเป็นหนังสือสั่งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ หยุดงานเฉพาะส่วนที่ยังมีสิ่งกีดขวางจนไม่อาจเข้าดำเนินการก่อสร้างไว้ ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ทำงานก่อสร้างอาคารค่ายพักแรม ปรากฏว่าผู้ฟ้องคดีไม่มีแบบแปลนสำหรับก่อสร้าง แต่ได้มอบหมายให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ทำแบบแปลนการก่อสร้างดังกล่าวเสนอผู้ฟ้องคดี ดังนั้น เมื่อวันที่ ๑ และวันที่ ๑๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๙ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้เสนอแบบแปลนดังกล่าวต่อผู้ฟ้องคดีเพื่ออนุมัติ

/และระหว่าง...

และระหว่างที่รออนุมัติแบบแปลนดังกล่าว ผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือลงวันที่ ๓ พฤศจิกายน ๒๕๔๙ สั่งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ หยุดงานส่วนสะพานเชื่อมต่อนถนนทางเข้า รวมทั้งส่วนที่ได้รับผลกระทบอื่นที่ต่อเนื่องจากสิ่งก่อสร้างไว้ชั่วคราวจนกว่าได้รับแจ้งให้เข้าดำเนินการต่อนอกจากนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ พบปัญหาและอุปสรรคในการทำงานที่เกี่ยวกับงานเสาเข็ม ทำให้เกิดความล่าช้าของสัญญาเป็นอย่างมาก และมีใช้ความผิดของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ซึ่งตามแบบแปลนที่ออกแบบไว้ตามสัญญาจ้าง ไม่สามารถใช้เสาเข็มตามขนาดตามสัญญาได้เนื่องจากบริเวณที่ทำการก่อสร้างอยู่ชายฝั่งทะเล เมื่อทำการสำรวจดินบริเวณดังกล่าวแล้ว ปรากฏว่าจำเป็นต้องเปลี่ยนแปลงฐานรากใหม่ ใช้เสาเข็มที่มีความยาวเพิ่มขึ้นเท่าตัว ก่อนลงมือตอกเสาเข็มผู้ฟ้องคดีได้มอบหมายให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไปสำรวจดินและคำนวณเสาเข็มใหม่ต้องใช้เวลามาก ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีหนังสือแจ้งขยายสัญญาไว้แล้ว ส่วนการอนุมัติแบบแปลนค่ายพักแรมที่ขออนุมัติไปตั้งแต่วันที่ ๑ และวันที่ ๑๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๙ และกรมอุทยานแห่งชาติได้อนุมัติแบบมาตั้งแต่วันที่ ๑๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๐ เป็นเวลาเกือบ ๑ ปี แต่เมื่อคณะกรรมการตรวจการจ้างเสนอขออนุมัติแบบดังกล่าวต่อผู้ว่าราชการจังหวัดพัทลุงในฐานะหัวหน้าส่วนราชการของผู้ว่าจ้าง ปรากฏว่าผู้ว่าราชการจังหวัดพัทลุงไม่อนุมัติแบบดังกล่าวและไม่แจ้งเหตุผล เป็นเหตุให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่อาจทำงานก่อสร้างในส่วนค่ายพักแรมได้ และมีผลกระทบไปถึงงานส่วนอื่นที่ต่อเนื่องกัน ไม่อาจดำเนินต่อไปได้และจำเป็นต้องหยุดรอจึงเป็นเหตุตามสัญญาข้อ ๒๑ ซึ่งมีใช้ความรับผิดชอบของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ การที่ผู้ฟ้องคดีบอกเลิกสัญญาจึงเป็นการใช้สิทธิไม่สุจริต ผู้ฟ้องคดีไม่มีสิทธิปรับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ไม่ใช่ผู้ผิดสัญญาจ้างจึงไม่ต้องรับผิดชอบในเงินจำนวน ๔,๖๐๑,๕๔๙.๔๔ บาท จำนวนเงินดังกล่าวสูงเกินส่วน อีกทั้ง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ยังขาดเอกสารหลักฐานอันประกอบด้วยรายละเอียดปริมาณงานที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้าง จำนวน ๒๓ รายการ และสัญญาจ้างผู้รับจ้างรายใหม่พร้อมรายละเอียดปริมาณงานด้วย

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ให้การว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้รับโอนกิจการรวมถึงสินทรัพย์ สิทธิและหน้าที่ ภาระผูกพันทั้งหมดจากธนาคารนครหลวงไทย จำกัด (มหาชน) และธนาคารนครหลวงไทย จำกัด (มหาชน) สาขานครศรีธรรมราช เป็นผู้ออกหนังสือค้ำประกันเลขที่ ๑๓๖๕๖๒ ลงวันที่ ๑๕ กันยายน ๒๕๔๘ ให้ไว้กับผู้ฟ้องคดีในการทำสัญญาจ้างเหมาก่อสร้างโครงการพัฒนาทะเลน้อยให้เป็นศูนย์เรียนรู้ธรรมชาติวิทยาและแหล่งท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ระดับสากล (ปรับปรุงภูมิทัศน์และก่อสร้างสิ่งอำนวยความสะดวกสถานพัฒนาทะเลน้อยจังหวัดพัทลุง) สัญญาจ้างเลขที่ ๕๐/๒๕๔๙ ลงวันที่ ๒๒ พฤศจิกายน ๒๕๔๘ กับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เป็นเงิน ๒,๙๐๗,๓๑๓ บาท แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่ได้เป็นผู้ผิดสัญญาจ้างเหมาก่อสร้างโครงการดังกล่าว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ก่อสร้างงานตามสัญญาก่อสร้างและส่งมอบงานให้ผู้ฟ้องคดีและได้รับเงินค่าก่อสร้างเรียบร้อยแล้ว

/แต่เนื่องจาก...

แต่เนื่องจากช่วงเวลาก่อสร้างดังกล่าวเกิดภัยพิบัติน้ำท่วมหนักในพื้นที่ก่อสร้าง ทางราชการประกาศเป็นพื้นที่ภัยพิบัติ ทำให้การก่อสร้างต้องหยุดชะงักไม่อาจก่อสร้างได้ตามกำหนดเวลา และพื้นที่บริเวณก่อสร้างอยู่ชายฝั่งทะเล จำเป็นต้องเปลี่ยนแปลงแบบเสาเข็มใหม่ให้ยาวขึ้นเท่าตัว เพื่อความมั่นคงแข็งแรงของฐานรากของอาคารที่ก่อสร้าง ผู้ฟ้องคดีต้องเป็นผู้ดำเนินการแก้ไขแบบแปลนขนาดเสาเข็มและอนุมัติแบบแปลนที่แก้ไขใหม่ให้กับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เพื่อดำเนินการก่อสร้างซึ่งต้องใช้เวลาในการดำเนินการนาน แต่ผู้ฟ้องคดีไม่ได้อนุมัติแบบแปลนฐานรากเสาเข็มใหม่ โดยไม่ได้แจ้งเหตุผล เป็นเหตุให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ต้องหยุดงานก่อสร้างและไม่อาจดำเนินการก่อสร้างงานตามสัญญาได้ ซึ่งไม่ได้เกิดจากความผิดของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงไม่เป็นผู้ผิดสัญญา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ในฐานะผู้ค้ำประกันจึงไม่ต้องรับผิดชอบต่อผู้ฟ้องคดี เมื่อเกิดข้อพิพาทตามสัญญาดังกล่าว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้เสนอข้อพิพาทตามสัญญาต่อคณะอนุญาโตตุลาการโดยผู้ฟ้องคดีเป็นผู้คัดค้าน ซึ่งคณะอนุญาโตตุลาการรับคดีไว้พิจารณาและได้มีคำชี้ขาดตามข้อพิพาทหมายเลขดำที่ ๙๗/๒๕๕๐ ข้อพิพาทหมายเลขแดงที่ ๘๖/๒๕๕๒ เมื่อวันที่ ๒๔ กันยายน ๒๕๕๒ ให้ผู้ฟ้องคดีชำระเงินค่าสิ่งปลูกสร้างให้แก่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จำนวน ๒,๗๘๙,๔๗๕ บาท พร้อมส่งคืนหนังสือค้ำประกันของธนาคารนครหลวงไทย จำกัด (มหาชน) สาขานครศรีธรรมราช เลขที่ ๑๓๖๕๖๒ ลงวันที่ ๑๕ กันยายน ๒๕๕๔ คืนแก่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ฟ้องคดีได้ยื่นคำร้องต่อศาลปกครองสงขลา เพื่อให้ศาลมีคำพิพากษาเพิกถอนคำชี้ขาดของคณะอนุญาโตตุลาการ เป็นคดีหมายเลขดำที่ ๒๒๕/๒๕๕๒ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้ยื่นคำคัดค้านในคดีดังกล่าว ต่อมาศาลปกครองสงขลาได้มีคำพิพากษาในคดีหมายเลขแดงที่ ๓๕/๒๕๕๕ ลงวันที่ ๒๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๕ ให้เพิกถอนคำชี้ขาดของคณะอนุญาโตตุลาการตามข้อพิพาทหมายเลขดำที่ ๙๗/๒๕๕๐ ข้อพิพาทหมายเลขแดงที่ ๘๖/๒๕๕๒ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงได้ยื่นอุทธรณ์คำพิพากษาของศาลปกครองสงขลาต่อศาลปกครองสูงสุดเมื่อวันที่ ๒๙ มีนาคม ๒๕๕๕ ขอให้คำพิพากษากลับคำพิพากษาของศาลปกครองสงขลา และให้ศาลปกครองสงขลาออกคำสั่งปฏิบัติตามคำชี้ขาดของคณะอนุญาโตตุลาการ ปัจจุบันคดีดังกล่าวอยู่ระหว่างการพิจารณาของศาลปกครองสูงสุด แต่ผู้ฟ้องคดีกลับนำมูลคดีตามสัญญาก่อสร้างและหนังสือค้ำประกันดังกล่าวมาฟ้องผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามเป็นคดีนี้อีก จึงต้องห้ามตามข้อ ๙๖ แห่งระเบียบของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุด ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๓ ประกอบกับมาตรา ๗๐ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ และเป็นการฟ้องซ้อนและดำเนินกระบวนการซ้ำตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๑๗๓ และมาตรา ๑๔๔ ผู้ฟ้องคดีไม่มีสิทธิฟ้องผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามให้รับผิดชอบเป็นคดีนี้อีก

ศาลปกครองชั้นต้นวินิจฉัยว่า คดีมีประเด็นที่จะต้องวินิจฉัยรวมสองประเด็น ดังนี้ ประเด็นที่หนึ่ง ผู้ฟ้องคดีมีสิทธิฟ้องขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามร่วมกันหรือแทนกันชำระเงินค่าปรับ

/พร้อมดอกเบี้ยย...

พร้อมดอกเบี้ยให้แก่ผู้ฟ้องคดีหรือไม่ เพียงใด เห็นว่า ก่อนที่ผู้ฟ้องคดีจะนำคดีมาฟ้องต่อศาล ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้นำข้อพิพาทเกี่ยวกับสัญญาจ้างเลขที่ ๕๐/๒๕๔๙ ลงวันที่ ๒๒ พฤศจิกายน ๒๕๔๘ เสนอต่อคณะอนุญาโตตุลาการ สำนักกระบวนข้อพิพาท สำนักงานศาลยุติธรรม ผู้ฟ้องคดีได้เสนอข้อคัดค้านและได้ยื่นข้อเรียกร้องแย้งขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ร่วมกันชดใช้ค่าปรับ จำนวน ๑๒,๘๕๐,๓๒๑.๒๕ บาท และดอกเบี้ย จำนวน ๓๔๕,๙๐๒.๔๘ บาท รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๑๓,๑๙๖,๒๓๓.๗๓ บาท ซึ่งเป็นค่าเสียหายจากความเสียหายเดียวกันกับที่ผู้ฟ้องคดีนำมาฟ้องต่อศาล เป็นคดีนี้ และข้อพิพาทที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เสนอต่อคณะอนุญาโตตุลาการดังกล่าว คณะอนุญาโตตุลาการ ได้มีคำชี้ขาดแล้วเป็นข้อพิพาทหมายเลขดำที่ ๙๗/๒๕๕๐ ข้อพิพาทหมายเลขแดงที่ ๘๖/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๒๔ กันยายน ๒๕๕๒ ผู้ฟ้องคดีต้องผูกพันตามคำชี้ขาดของคณะอนุญาโตตุลาการดังกล่าว ตามมาตรา ๔๑ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติอนุญาโตตุลาการ พ.ศ. ๒๕๔๕ ผู้ฟ้องคดีจึงไม่อาจนำข้อพิพาทในประเด็นดังกล่าวมาฟ้องต่อศาลเพื่อขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามร่วมกันชำระเงินค่าปรับพร้อมดอกเบี้ยแก่ผู้ฟ้องคดีได้อีก และแม้ว่าหลังจากที่คณะอนุญาโตตุลาการมีคำชี้ขาดแล้ว ผู้ฟ้องคดีจะนำคดีมาร้องต่อศาลปกครองสงขลาเป็นคดีหมายเลขดำที่ ๒๒๕/๒๕๕๒ ขอให้ศาลเพิกถอนคำชี้ขาดของคณะอนุญาโตตุลาการดังกล่าว ซึ่งศาลปกครองสงขลามีคำพิพากษาตามคดีหมายเลขแดงที่ ๓๕/๒๕๕๕ ลงวันที่ ๒๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๕ ให้เพิกถอนคำชี้ขาดของคณะอนุญาโตตุลาการดังกล่าวแล้วก็ตาม แต่โดยที่มาตรา ๗๐ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒ บัญญัติไว้ว่า ในกรณีที่เป็นการพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น ให้รอการปฏิบัติตามคำบังคับไว้จนกว่าจะพ้นระยะเวลาการอุทธรณ์ หรือในกรณีที่มีการอุทธรณ์ ให้รอการบังคับคดีไว้จนกว่าคดีจะถึงที่สุด เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้อุทธรณ์คำพิพากษาของศาลปกครองสงขลาดังกล่าวต่อศาลปกครองสูงสุด และคดีอยู่ระหว่างการพิจารณาของศาลปกครองสูงสุด จึงยังถือไม่ได้ว่าคำชี้ขาดของคณะอนุญาโตตุลาการ ข้อพิพาทหมายเลขดำที่ ๙๗/๒๕๕๐ ข้อพิพาทหมายเลขแดงที่ ๘๖/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๒๔ กันยายน ๒๕๕๒ ได้ถูกเพิกถอนแล้วตามคำพิพากษาของศาลปกครองสงขลา คำชี้ขาดของคณะอนุญาโตตุลาการดังกล่าว จึงยังมีผลผูกพันผู้ฟ้องคดีตามมาตรา ๔๑ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติอนุญาโตตุลาการ พ.ศ. ๒๕๔๕ ศาลจึงไม่อาจรับคำฟ้องของผู้ฟ้องคดีในส่วนที่ฟ้องขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามร่วมกันชำระเงินค่าปรับพร้อมดอกเบี้ยแก่ผู้ฟ้องคดีไว้พิจารณาได้ และสมควรให้คืนค่าธรรมเนียมศาลในส่วนนี้แก่ผู้ฟ้องคดีตามข้อ ๓๘ แห่งระเบียบของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุด ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๓ ประเด็นที่สอง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เป็นฝ่ายผิดสัญญาจ้างเลขที่ ๕๐/๒๕๔๙ ลงวันที่ ๒๒ พฤศจิกายน ๒๕๔๘ หรือไม่ หากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เป็นฝ่ายผิดสัญญาดังกล่าว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ซึ่งเป็นหุ้นส่วนผู้จัดการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ซึ่งเป็นผู้รับโอนกิจการของธนาคารนครหลวงไทย จำกัด (มหาชน) ซึ่งเป็น

/ผู้ออก...

ผู้ออกหนังสือคำประกันการปฏิบัติตามสัญญาดังกล่าวของผู้ผูกฟองคืดที่ ๑ จะต้องร่วมกันรับผิดชอบชำระค่าเสียหายเป็นค่าใช้จ่ายที่เพิ่มขึ้นในการทำงานต่อให้แล้วเสร็จตามสัญญาแก่ผู้ผูกฟองคืดหรือไม่เพียงใด เห็นว่า ตามคำชี้ขาดของคณะอนุญาโตตุลาการ ข้อพิพาทหมายเลขแดงที่ ๘๖/๒๕๕๒ วินิจฉัยว่าผู้ผูกฟองคืดที่ ๑ เป็นฝ่ายผิดสัญญาจ้างพิพาท คดีนี้จึงต้องฟังว่าผู้ผูกฟองคืดที่ ๑ เป็นฝ่ายผิดสัญญา ผู้ผูกฟองคืดจึงมีสิทธิบอกเลิกสัญญาจ้างและมีสิทธิจ้างผู้รับจ้างรายใหม่ให้ทำงานนั้นต่อให้แล้วเสร็จตามสัญญาได้ตามข้อ ๖ ของสัญญาจ้าง ปัญหาที่ต้องวินิจฉัยต่อไปมีเพียงว่า ผู้ผูกฟองคืดที่ ๑ ผู้ผูกฟองคืดที่ ๒ และผู้ผูกฟองคืดที่ ๓ จะต้องร่วมกันรับผิดชอบชำระค่าเสียหายเป็นค่าใช้จ่ายที่เพิ่มขึ้นในการทำงานต่อให้แล้วเสร็จตามสัญญาแก่ผู้ผูกฟองคืดหรือไม่ เพียงใด เห็นว่า ผู้ผูกฟองคืดต้องผูกพันตามคำชี้ขาดของคณะอนุญาโตตุลาการที่จะต้องรับผิดชอบชำระค่าสิ่งปลูกสร้างที่ผู้ผูกฟองคืดที่ ๑ ทำไว้แล้วแต่ยังไม่ได้ส่งมอบงานและผู้ผูกคืดได้นำไปใช้ประโยชน์ เป็นเงิน ๓,๙๕๒,๔๐๐ บาท การที่ผู้ผูกคืดทำสัญญาจ้างเลขที่ ๒๔/๒๕๕๑ ลงวันที่ ๒๘ ธันวาคม ๒๕๕๐ กับบริษัท ซีวิลเอนจิเนียริง จำกัด ในวงเงินค่าจ้าง ๓๒,๗๑๖,๐๐๐ บาท เป็นวงเงินที่เพิ่มขึ้นจากวงเงินคงเหลือตามสัญญาจ้างพิพาท เป็นเงิน ๑,๔๙๗,๓๒๒.๙๘ บาท เมื่อผู้ผูกคืดได้บอกเลิกสัญญาจ้างกับบริษัท ซีวิลเอนจิเนียริง จำกัด และผู้รับจ้างยังไม่ได้ดำเนินการก่อสร้างและเบิกเงินตามสัญญาจ้าง จึงฟังไม่ได้ว่าผู้ผูกคืดได้รับความเสียหายจากการมีค่าใช้จ่ายเพิ่มขึ้นในการจ้างบริษัท ซีวิลเอนจิเนียริง จำกัด เพื่อก่อสร้างให้แล้วเสร็จ และแม้ผู้ผูกคืดได้ทำสัญญาจ้างเลขที่ ๘๘/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๑๖ กรกฎาคม ๒๕๕๒ กับกิจการร่วมค้า ภูเก็ต ตรังทอง เอ็นจิเนียริง ในวงเงิน ๓๒,๗๑๖,๐๐๐ บาท อีกก็ตาม แต่ผู้ผูกคืดได้บอกเลิกสัญญาจ้างดังกล่าวแล้วเมื่อวันที่ ๒ พฤศจิกายน ๒๕๕๕ เนื่องจากผู้รับจ้างผิดสัญญา จึงฟังไม่ได้ว่าผู้ผูกคืดได้รับความเสียหายจากการมีค่าใช้จ่ายเพิ่มขึ้นในการจ้างกิจการร่วมค้า ภูเก็ต ตรังทอง เอ็นจิเนียริง เพื่อให้ทำการก่อสร้างสิ่งก่อสร้างตามโครงการพัฒนาทะเลน้อยให้เป็นศูนย์เรียนรู้ธรรมชาติวิทยาและแหล่งท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ระดับสากลให้แล้วเสร็จเช่นกัน ส่วนที่ผู้ผูกคืดอ้างว่า ผู้ผูกคืดได้ตรวจสอบรายละเอียดปริมาณงานคงเหลือที่ต้องว่าจ้างผู้รับจ้างรายใหม่ปรากฏว่ามีงานคงเหลือ จำนวน ๒๓ รายการ คิดเป็นเงิน ๓๒,๗๑๗,๐๕๙.๙๗ บาท ซึ่งสูงกว่าราคาค่างานคงเหลือตามสัญญาจ้างเดิมซึ่งมีอยู่จำนวน ๒๘,๑๑๕,๕๑๐.๕๓ บาท จึงมีค่างานที่เพิ่มขึ้นจำนวน ๔,๖๐๑,๕๔๙.๔๔ บาท ผู้ผูกฟองคืดที่ ๑ และผู้ผูกฟองคืดที่ ๒ จะต้องรับผิดชอบในเงินจำนวนดังกล่าวตามสัญญาจ้างข้อ ๑๗ นั้น เห็นว่า เมื่อคณะกรรมการประเมินราคาค่าก่อสร้างและค่าความเสียหายงานก่อสร้างตามสัญญาจ้างเลขที่ ๕๐/๒๕๔๙ ลงวันที่ ๒๒ พฤศจิกายน ๒๕๔๘ ตามคำสั่งจังหวัดพัทลุง ที่ ๑๑๙๘/๒๕๕๐ ลงวันที่ ๖ กรกฎาคม ๒๕๕๐ ได้รายงานต่อผู้ผูกคืดเมื่อวันที่ ๘ สิงหาคม ๒๕๕๐ ว่า ปริมาณงานที่ผู้ผูกฟองคืดที่ ๑ ได้ดำเนินการไปแล้วคิดเป็นเงิน ๓๐,๐๓๐,๗๓๙.๔๗ บาท ราคาค่างานคงเหลือตามสัญญาจ้างเดิมจำนวน ๒๘,๑๑๕,๕๑๐.๕๓ บาท ที่ผู้ผูกคืดกล่าวอ้างจึงมีที่มาจากหรือนำวงเงินค่าจ้างตามสัญญาจ้างเดิม จำนวน ๕๘,๑๔๖,๒๕๐ บาท

/ลบด้วย...

ลบด้วยจำนวนเงิน ๓๐,๐๓๐,๗๓๙.๔๗ บาท แต่โดยที่ผู้ฟ้องคดีไม่ได้เบิกจ่ายเงินค่าจ้างให้แก่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไปตามปริมาณงานที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ดำเนินการไปแล้ว ๓๐,๐๓๐,๗๓๙.๔๗ บาท หากแต่ได้เบิกจ่ายไปเพียง ๒๒,๙๗๕,๑๗๒.๙๘ บาท เท่านั้น วงเงินคงเหลือตามสัญญาจ้างเดิมจึงมีอยู่จำนวน ๓๕,๑๗๑,๐๗๗.๐๒ บาท ซึ่งมากกว่าค่างานคงเหลือ ๒๓ รายการ ที่คิดเป็นเงิน ๓๒,๗๑๗,๐๕๙.๙๗ บาท เสียอีก ข้ออ้างของผู้ฟ้องคดีจึงไม่อาจรับฟังได้ เมื่อผู้ฟ้องคดีไม่ได้รับความเสียหายจากการมีค่าใช้จ่ายเพิ่มขึ้นในการจ้างผู้รับจ้างรายอื่นให้ทำการก่อสร้างสิ่งก่อสร้างตามโครงการพัฒนาทะเลน้อยให้เป็นศูนย์เรียนรู้อรรถมนชาติวิทยาและแหล่งท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ระดับสากลให้แล้วเสร็จ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ซึ่งเป็นหุ้นส่วนผู้จัดการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ซึ่งเป็นผู้รับโอนกิจการของธนาคารนครหลวงไทย จำกัด (มหาชน) ซึ่งเป็นผู้ออกหนังสือค้ำประกันการปฏิบัติตามสัญญาของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงไม่ต้องร่วมกันรับผิดชอบชำระค่าเสียหายดังกล่าวแก่ผู้ฟ้องคดี

ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง และให้คืนค่าธรรมเนียมศาลตามส่วนของทุนทรัพย์ในประเด็นที่ผู้ฟ้องคดีฟ้องเรียกค่าปรับพร้อมดอกเบี้ย จำนวนเงิน ๑๘,๐๔๕,๘๓๖.๐๔ บาท แก่ผู้ฟ้องคดี

ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ว่า เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้อุทธรณ์คำพิพากษาของศาลปกครองสงขลาในคดีหมายเลขดำที่ ๒๒๕/๒๕๕๒ หมายเลขแดงที่ ๓๕/๒๕๕๕ ต่อศาลปกครองสูงสุด และคดีอยู่ระหว่างการพิจารณาของศาลปกครองสูงสุด เมื่อคดีดังกล่าวศาลปกครองสูงสุดยังมีคดีพิพาทเพื่อเปลี่ยนแปลงคำพิพากษาของศาลปกครองสงขลา คำชี้ขาดของคณะอนุญาโตตุลาการจึงยังไม่มีผลผูกพันผู้ฟ้องคดีและไม่อาจบังคับได้ และแม้จะมีการอุทธรณ์คำพิพากษาก็ไม่ต้องรอกการบังคับคดีไว้จนกว่าคดีจะถึงที่สุดตามมาตรา ๗๐ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ เพราะหากคดีดังกล่าวถึงที่สุดโดยศาลพิพากษาให้เพิกถอนคำชี้ขาดของคณะอนุญาโตตุลาการก็ไม่ต้องมีการบังคับคดีแต่อย่างใด กรณีจึงไม่ต้องด้วยมาตรา ๗๐ วรรคสองที่จะต้องรอกการบังคับคดีไว้จนกว่าคดีจะถึงที่สุด หากให้รอจนกว่าคดีนี้ถึงที่สุด อาจไม่สามารถฟ้องคดีภายในกำหนดระยะเวลาฟ้องคดีตามกฎหมายได้ และแม้ระเบียบของที่ประชุมใหญ่ตุลาการศาลปกครองสูงสุด ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๓ ข้อ ๓๖ (๑) จะห้ามมิให้ผู้ฟ้องคดียื่นคำฟ้องเรื่องเดียวกันนั้นต่อศาลเดียวกันหรือต่อศาลอื่นอีกก็ตาม คำพิพากษาของศาลปกครองสงขลาตามคดีหมายเลขแดงที่ ๓๕/๒๕๕๕ ที่ให้เพิกถอนคำชี้ขาดของคณะอนุญาโตตุลาการจึงมีผลทำให้ไม่มีข้อพิพาทในประเด็นที่คณะอนุญาโตตุลาการชี้ขาดอยู่ในคดีดังกล่าวของศาลปกครองสงขลาอีกแล้ว การที่ผู้ฟ้องคดีฟ้องคดีนี้และมีคำขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามร่วมกันชำระเงินค่าปรับพร้อมดอกเบี้ยแก่ผู้ฟ้องคดี จึงมิได้เป็นการฟ้องซ้อน

/เนื่องจาก...

เนื่องจากประเด็นเดียวกันนี้ได้ถูกเพิกถอนตามคำพิพากษาของศาลปกครองสงขลาแล้ว ประกอบกับ ประเด็นแห่งคดีทั้งสองเรื่องก็มีได้เป็นประเด็นเดียวกัน โดยประเด็นแห่งสัญญาดังกล่าวมีการยอมรับหรือการบังคับตามคำชี้ขาดของคณะอนุญาโตตุลาการเป็นการขัดต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชนหรือไม่ ส่วนประเด็นแห่งคดีนี้ว่ามีผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสาม ผิดสัญญาจ้างและสัญญาค่าประกัน ต้องชำระค่าปรับและค่าเสียหายหรือไม่ จึงไม่ต้องห้ามมิให้ฟ้องต่อศาลปกครองสงขลาอีก การที่ศาลสั่งไม่รับคำฟ้องของผู้ฟ้องคดีในส่วนนี้ไว้พิจารณาจึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย ส่วนค่าใช้จ่ายที่เพิ่มขึ้นในการจ้างผู้รับจ้างรายอื่นให้ทำการก่อสร้างในส่วนที่ผู้รับจ้างรายเดิมก่อสร้างไม่เสร็จตามสัญญา เมื่อผู้รับจ้างรายเดิมทำงานที่รับจ้างไม่สำเร็จ ผู้ว่าจ้างจำเป็นต้องไปว่าจ้างผู้รับจ้างรายอื่นต่อไป ทำให้ค่าจ้างย่อมสูงขึ้นตามสภาพเศรษฐกิจ ถือว่าเป็นค่าเสียหายที่เพิ่มขึ้น ซึ่งผู้รับจ้างเดิมจะต้องรับผิดชอบเนื่องจากการผิดสัญญาจ้างที่ไม่สามารถก่อสร้างงานให้แล้วเสร็จตามสัญญา ส่วนการเบิกเงินค่าจ้างให้ผู้รับจ้างครบตามงวดงานหรือไม่ ก็เป็นคนละเรื่องกับค่าเสียหายที่เพิ่มขึ้น โดยค่างวดงานที่ยังเบิกให้ผู้รับจ้างยังไม่ครบ จะนำมาหักออกจากค่าเสียหายที่เพิ่มขึ้นไม่ได้ เพราะค่างวดงานที่ค้างจ่ายย่อมมีข้อผูกพันว่าเป็นจำนวนเงินที่จะต้องจ่ายให้กับผู้รับจ้างจนครบจำนวนตามสัญญาต่อไป การที่ศาลปกครองชั้นต้นเห็นว่างเงินค่าจ้างตามสัญญา เป็นเงิน ๕๘,๑๔๖,๒๕๐ บาท ปริมาณงานที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ดำเนินการไปแล้ว เป็นเงิน ๓๐,๐๓๐,๗๓๙.๔๗ บาท แต่ผู้ฟ้องคดีได้เบิกจ่ายไปเพียง ๒๒,๙๗๕,๑๗๒.๙๘ บาท เท่านั้น ว่างเงินคงเหลือตามสัญญาจ้างเดิม จึงมีอยู่ ๓๕,๑๗๑,๐๗๗.๐๒ บาท ซึ่งมากกว่าค่างานคงเหลือ ๒๓ รายการ ที่คิดเป็นเงิน ๓๒,๗๑๗,๐๕๙.๙๗ บาท โดยถือว่าผู้ฟ้องคดีไม่ได้รับความเสียหายจากการมีค่าใช้จ่ายเพิ่มขึ้นในการจ้างผู้รับจ้างรายอื่นให้แล้วเสร็จหาได้ไม่ เพราะผู้ฟ้องคดียังผูกพันที่จะต้องจ่ายค่าจ้างให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เป็นเงิน ๓๐,๐๓๐,๗๓๙.๔๗ บาท และสิทธิในการเรียกร้องค่าจ้างคงค้าง หรือสิทธิในการขอกลบบลบนหนี้ (หากมี) ก็ย่อมเป็นสิทธิเรียกร้องของคู่สัญญาที่จะว่ากล่าวหรือฟ้องคดีภายในระยะเวลาฟ้องคดี ศาลไม่อาจใช้อำนาจแทนคู่กรณีได้ ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า ปริมาณงานคงเหลือที่ผู้ฟ้องคดีต้องจ่ายให้ผู้รับจ้างรายใหม่ ๒๓ รายการ เป็นเงิน ๓๒,๗๑๗,๐๕๙.๙๗ บาท ซึ่งสูงกว่าราคาค่างานคงเหลือตามสัญญาจ้างเดิม เป็นเงิน ๒๘,๑๑๕,๕๑๐.๕๓ บาท จึงมีค่างานที่เพิ่มขึ้น เป็นเงิน ๔,๖๐๑,๕๔๙.๔๔ บาท ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามจะต้องร่วมกันรับผิดชอบผู้ฟ้องคดี

ขอให้ศาลปกครองสูงสุดมีคำพิพากษากลับคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น และให้พิพากษาตามคำขอท้ายฟ้องของผู้ฟ้องคดี

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ไม่ยื่นคำแก้อุทธรณ์

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ แก้อุทธรณ์ว่า เมื่อคดีนี้ผู้ฟ้องคดีและผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสาม ไม่ได้โต้แย้งว่า ก่อนที่ผู้ฟ้องคดีจะนำคดีมาฟ้องต่อศาลผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้นำข้อพิพาทเกี่ยวกับ

/สัญญาจ้าง...

สัญญาจ้างเลขที่ ๕๐/๒๕๔๙ ลงวันที่ ๒๒ พฤศจิกายน ๒๕๔๘ เสนอต่อคณะกรรมการ
ซึ่งผู้ฟ้องคดีในฐานะผู้คัดค้านก็ได้เสนอข้อคัดค้านและได้ยื่นข้อเรียกร้องแย้งขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑
ร่วมกันชดใช้ค่าปรับเป็นเงิน ๑๒,๘๕๐,๓๒๑.๒๕ บาท ดอกเบี้ยเป็นเงิน ๓๔๕,๙๐๒.๔๘ บาท
รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๑๓,๑๙๖,๒๓๓.๗๓ บาท ซึ่งเป็นความเสียหายจากความเสียหายเดียวกัน
กับที่ผู้ฟ้องคดีนำมาฟ้องต่อศาลในคดีนี้ และคณะกรรมการได้มีคำชี้ขาดเป็นข้อพิพาท
หมายเลขดำที่ ๙๗/๒๕๕๐ ข้อพิพาทหมายเลขแดงที่ ๘๖/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๒๔ กันยายน ๒๕๕๒ แล้ว
ผู้ฟ้องคดีจึงต้องผูกพันตามคำวินิจฉัยชี้ขาดของคณะกรรมการในคดีดังกล่าว ผู้ฟ้องคดี
จึงไม่อาจนำข้อพิพาทที่เกี่ยวกับสัญญาจ้างพิพาทมาฟ้องผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามต่อศาลเพื่อขอให้
ร่วมกันชำระเงินค่าปรับพร้อมดอกเบี้ยแก่ผู้ฟ้องคดีได้อีก ตามมาตรา ๔๑ มาตรา ๔๓ และมาตรา ๔๔
แห่งพระราชบัญญัติอนุญาโตตุลาการ พ.ศ. ๒๕๕๕ นอกจากนี้ เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒
ได้อุทธรณ์คำพิพากษาของศาลปกครองสงขลาในคดีหมายเลขแดงที่ ๓๕/๒๕๕๕ ต่อศาลปกครองสูงสุด
และคดีอยู่ระหว่างการพิจารณาของศาลปกครองสูงสุด จึงถือไม่ได้ว่าคำชี้ขาดของคณะกรรมการ
ตามข้อพิพาทหมายเลขแดงที่ ๘๖/๒๕๕๒ ได้ถูกเพิกถอนแล้ว คำชี้ขาดของคณะกรรมการ
ยังมีผลผูกพันผู้ฟ้องคดี การที่ผู้ฟ้องคดีนำข้อพิพาทเกี่ยวกับสัญญาจ้างพิพาทซึ่งอยู่ระหว่าง
การพิจารณาของศาลปกครองสูงสุดมาฟ้องให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามรับผิดชอบคดีนี้อีก จึงเป็นการฟ้องซ้อน
และเป็นการดำเนินกระบวนการพิจารณาซ้ำ การที่ศาลปกครองชั้นต้นไม่รับฟ้องของผู้ฟ้องคดีไว้พิจารณา
ตามข้อ ๓๘ แห่งระเบียบของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุด ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดี
ปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๓ จึงชอบด้วยกฎหมายแล้ว และเมื่อผู้ฟ้องคดีไม่ได้รับความเสียหายจาก
การมีค่าใช้จ่ายเพิ่มขึ้นในการจ้างผู้รับจ้างอื่นให้ทำการก่อสร้างตามโครงการพัฒนาทะเลน้อย
ให้เป็นศูนย์การเรียนรู้ธรรมชาติวิทยาและแหล่งท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ระดับสากล เนื่องจากผู้ฟ้องคดี
รับว่าปริมาณงานที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ก่อสร้างตามสัญญาจ้างโครงการดังกล่าวได้ดำเนินการไปแล้ว
เป็นเงินจำนวน ๓๐,๐๓๐,๗๓๙.๔๗ บาท ซึ่งผู้ฟ้องคดีไม่ได้เบิกจ่ายเงินค่าจ้างให้แก่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑
ตามค่างานที่ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ดำเนินการไปแล้วจำนวนดังกล่าวแต่เบิกไปแล้วเพียงจำนวน
๒๒,๙๗๕,๑๗๒.๙๘ บาท เท่านั้น วงเงินคงเหลือตามสัญญาจ้างเดิมจึงมีอยู่จำนวน
๓๕,๑๗๒,๐๗๗.๐๒ บาท ซึ่งมากกว่าค่างานคงเหลือจำนวน ๒๓ รายการ คิดเป็นเงิน
๓๒,๗๑๗,๐๕๙.๙๗ บาท ที่ผู้ฟ้องคดีนำมาคำนวณเป็นค่าเสียหาย ดังนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสาม
จึงไม่ต้องร่วมกันรับผิดชอบชำระค่าเสียหายตามฟ้องแก่ผู้ฟ้องคดี

ผู้ฟ้องคดีชี้แจงตามคำสั่งศาลปกครองสูงสุดว่า หลังจากผู้ฟ้องคดีได้บอกเลิก
สัญญากับบริษัท ซีวิลเอ็นจิเนียริง จำกัด ผู้รับจ้างซึ่งทำสัญญาจ้างก่อสร้างงานส่วนที่เหลือต่อจาก
ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ แล้ว ผู้ฟ้องคดีได้ว่าจ้างกิจการร่วมค้า ภูเก็ต ดริงทอง เอ็นจิเนียริง ตามสัญญาจ้าง
เลขที่ ๘๘/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๑๖ กรกฎาคม ๒๕๕๒ เป็นเงิน ๓๒,๗๑๖,๐๐๐ บาท โดยมีปริมาณงาน

/น้อยกว่า...

น้อยกว่าสัญญาจ้างบริษัท ซีวิลเอ็นจิเนียริง จำกัด และในการก่อสร้างตามสัญญาจ้างของกิจการร่วมค้า ภูเก็ต ตรังทอง เอ็นจิเนียริง ก่อสร้างผลงานได้เพียงร้อยละ ๗๘.๓๖ ของงานตามสัญญา เบิกจ่ายค่าจ้างไปแล้ว ๑๑,๖๗๙,๖๑๒ บาท คิดเป็นร้อยละ ๓๕.๗๐ ของค่าจ้างตามสัญญา ต่อมา ผู้ฟ้องคดีได้บอกเลิกสัญญากับกิจการร่วมค้า ภูเก็ต ตรังทอง เอ็นจิเนียริง และได้ว่าจ้างบริษัท ทรัพย์าก่อสร้าง จำกัด ทำงานส่วนที่เหลือต่ออีกตามสัญญาจ้างเลขที่ ๑๓๕/๒๕๕๖ ลงวันที่ ๑๑ กรกฎาคม ๒๕๕๖ เป็นเงิน ๑๘,๑๕๓,๐๐๐ บาท ซึ่งบริษัทดังกล่าวได้ทำงานแล้วเสร็จตามโครงการเมื่อวันที่ ๒๖ กรกฎาคม ๒๕๕๗

ในระหว่างการพิจารณาคดีของศาลปกครองสูงสุด ธนาคารธนชาติ จำกัด (มหาชน) ได้โอนกิจการทั้งหมด โดยตกลงโอนสินทรัพย์ หนี้สิน ภาระผูกพันและลูกจ้างทั้งหมดให้แก่ธนาคารทหารไทยธนชาติ จำกัด (มหาชน) ธนาคารทหารไทยธนชาติ จำกัด (มหาชน) จึงมีความประสงค์ขอเข้าสวมสิทธิและหน้าที่ของธนาคารธนชาติ จำกัด (มหาชน) ตามพระราชบัญญัติธุรกิจสถาบันการเงิน พ.ศ. ๒๕๕๑ เพื่อดำเนินคดีนี้ต่อไป ดังนั้น เพื่อประโยชน์แก่การพิจารณาพิพากษาคดี ศาลปกครองสูงสุดจึงมีคำสั่งอนุญาตและให้กำหนดตัวผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ใหม่ จากเดิม ธนาคารธนชาติ จำกัด (มหาชน) เป็น ธนาคารทหารไทยธนชาติ จำกัด (มหาชน)

ต่อมา ศาลปกครองสูงสุดได้มีคำพิพากษาคดีหมายเลขดำที่ อ. ๓๙๕/๒๕๕๕ หมายเลขแดงที่ อ. ๑๒๒๓/๒๕๖๔ ลงวันที่ ๒๖ พฤศจิกายน ๒๕๖๔ ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้อุทธรณ์คัดค้านคำพิพากษาของศาลปกครองสงขลา คดีหมายเลขดำที่ ๒๒๕/๒๕๕๒ หมายเลขแดงที่ ๓๕/๒๕๕๕ โดยศาลปกครองสูงสุดเห็นว่า ตามคำชี้ขาดของคณะอนุญาโตตุลาการข้อพิพาทหมายเลขดำที่ ๙๗/๒๕๕๐ ข้อพิพาทหมายเลขแดงที่ ๘๖/๒๕๕๒ เป็นกรณีที่คณะอนุญาโตตุลาการได้พิจารณาถึงสิทธิและหน้าที่ของผู้ร้องในฐานะผู้ว่าจ้างและผู้คัดค้านทั้งสองในฐานะผู้รับจ้างซึ่งมีอยู่ต่อกันตามข้อสัญญา ผู้ร้องมีหน้าที่ต้องชำระเงินค่าการทำงานที่ผู้คัดค้านที่ ๑ ทำให้ไว้ก่อนเลิกสัญญา คณะอนุญาโตตุลาการจึงได้วินิจฉัยให้ผู้ร้องชำระเงินให้แก่ผู้คัดค้านที่ ๑ จึงมิใช่กรณีที่คณะอนุญาโตตุลาการลดค่าปรับให้แก่ผู้คัดค้านที่ ๑ ตามมาตรา ๓๘๓ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์แต่อย่างใด แต่เป็นการวินิจฉัยถึงสิทธิโดยชอบของคู่สัญญาตามที่ข้อสัญญากำหนดไว้ เมื่อข้อสัญญาดังกล่าวมิได้ขัดต่อความสงบเรียบร้อยและศีลธรรมอันดีของประชาชนย่อมนำมาใช้บังคับกับคู่สัญญาได้และยอมเป็นธรรมแก่คู่สัญญาแล้ว เมื่อสัญญาจ้างพิพาทเลิกกันแล้ว โดยผู้คัดค้านที่ ๑ ไม่มีหนี้ใดๆ ที่จะต้องชำระให้แก่ผู้ร้องอีกต่อไป แต่กลับเป็นผู้ร้องที่เป็นฝ่ายที่ต้องชำระเงินให้แก่ผู้คัดค้านที่ ๑ การที่คณะอนุญาโตตุลาการวินิจฉัยให้ผู้ร้องคืนหนังสือค้ำประกันของธนาคารนครหลวงไทย จำกัด (มหาชน) สาขานครศรีธรรมราช เลขที่ ๑๓๖๕๖๒ ลงวันที่ ๑๕ กันยายน ๒๕๔๘ ให้แก่ผู้คัดค้านที่ ๑ ตามคำขอที่ได้เสนอไว้ในคำเสนอข้อพิพาทแล้ว จึงไม่ใช่การวินิจฉัยเกินคำขอ

/แต่ประการใด...

แต่ประการใด ดังนั้น เมื่อไม่ปรากฏว่าคณะอนุญาโตตุลาการได้วินิจฉัยชี้ขาดข้อพิพาทเกินขอบเขตแห่งสัญญาอนุญาโตตุลาการหรือคำขอของคู่พิพาทตามมาตรา ๓๗ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติอนุญาโตตุลาการ พ.ศ. ๒๕๔๕ หรือการยอมรับหรือบังคับตามคำชี้ขาดนั้นจะเป็นการขัดต่อความสงบเรียบร้อยและศีลธรรมอันดีของประชาชน ตามมาตรา ๔๐ วรรคสาม (๒) (ข) แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน กรณีจึงไม่เป็นเหตุที่ศาลจะเพิกถอนคำชี้ขาดของคณะอนุญาโตตุลาการได้ และคดีนี้เป็นคดีพิพาทเกี่ยวกับเรื่องที่มีกฎหมายกำหนดให้อยู่ในเขตอำนาจศาลปกครองตามมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๖) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ ซึ่งมีใช้การฟ้องคดีที่จะต้องเสียค่าธรรมเนียมศาล แต่ผู้ร้องได้ชำระค่าธรรมเนียมศาลในศาลปกครองชั้นต้นและผู้คัดค้านทั้งสองได้ชำระค่าธรรมเนียมศาลในศาลปกครองสูงสุดมาด้วย จึงต้องคืนค่าธรรมเนียมศาลทั้งหมดให้แก่ผู้ร้องและผู้คัดค้านทั้งสอง ศาลปกครองสูงสุดในคดีดังกล่าวเห็นว่า การที่ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษาให้เพิกถอนคำชี้ขาดของคณะอนุญาโตตุลาการตามข้อพิพาทหมายเลขดำที่ ๙๗/๒๕๕๐ ข้อพิพาทหมายเลขแดงที่ ๘๖/๒๕๕๒ ที่ชี้ขาดให้ผู้ร้องชำระเงินให้แก่ผู้คัดค้านที่ ๑ เป็นเงิน ๒,๗๘๙,๔๗๕ บาท โดยให้ชำระเงินดังกล่าวแก่ผู้คัดค้านที่ ๑ ภายใน ๓๐ วัน นับแต่วันที่ชี้ขาด และที่ชี้ขาดให้ผู้ร้องส่งมอบหนังสือคำประกันของธนาคารนครหลวงไทย จำกัด (มหาชน) สาขานครศรีธรรมราช เลขที่ ๑๓๖๕๖๒ ลงวันที่ ๑๕ กันยายน ๒๕๔๘ ให้แก่ผู้คัดค้านที่ ๑ นั้น ศาลปกครองสูงสุดไม่เห็นพ้องด้วย และได้พิพากษากลับคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น เป็นให้ยกคำร้อง และให้คืนค่าธรรมเนียมศาลทั้งหมดให้แก่ผู้ร้องและผู้คัดค้านทั้งสอง

คดีนี้ศาลปกครองสูงสุดไม่จัดให้มีการนั่งพิจารณาคดี คู่กรณีไม่ได้ยื่นคำแถลงเป็นหนังสือ และไม่ได้แจ้งความประสงค์ให้ศาลจัดให้มีการนั่งพิจารณาคดี โดยได้รับฟังสรุปข้อเท็จจริงของตุลาการเจ้าของสำนวน และคำชี้แจงด้วยวาจาประกอบคำแถลงการณ์เป็นหนังสือของตุลาการผู้แถลงคดี

ศาลปกครองสูงสุดได้ตรวจพิจารณาพยานหลักฐานในคำฟ้อง คำให้การ คำคัดค้านคำให้การ คำให้การเพิ่มเติม คำอุทธรณ์ คำแก้อุทธรณ์ และพยานหลักฐานอื่นจากการแสวงหาข้อเท็จจริงของศาลแล้ว

ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ผู้ฟ้องคดีได้ทำสัญญาจ้างเลขที่ ๕๐/๒๕๔๙ ลงวันที่ ๒๒ พฤศจิกายน ๒๕๔๘ ว่าจ้างผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ให้ทำการก่อสร้างสิ่งก่อสร้างทั่วไปโครงการพัฒนาทะเลน้อยให้เป็นศูนย์เรียนรู้รัฐธรรมนูญชาติวิทยาและแหล่งท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ระดับสากล ณ สถานีพัฒนาและส่งเสริมการอนุรักษ์สัตว์ป่าทะเลน้อย หมู่ที่ ๑ ตำบลทะเลน้อย อำเภอควนขนุน จังหวัดพัทลุง เป็นเงินค่าจ้าง ๕๘,๑๔๖,๒๕๐ บาท ตกลงจ่ายค่าจ้างเป็นงวดงานรวม ๕ งวด โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑

/ต้องเริ่มทำงาน...

ต้องเริ่มทำงานตามสัญญาภายในวันที่ ๒๓ พฤศจิกายน ๒๕๔๘ และจะต้องทำงานให้แล้วเสร็จ
 บริบูรณ์ภายในวันที่ ๓ มกราคม ๒๕๕๐ หากไม่แล้วเสร็จภายในกำหนดเวลาผู้ฟ้องคดีมีสิทธิ
 บอกลีกสัญญา โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ต้องชำระค่าปรับในอัตราวันละ ๕๘,๑๔๖.๒๕ บาท และในการ
 ทำสัญญาดังกล่าวผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ วางหลักประกันตามหนังสือค้ำประกันของธนาคารนครหลวงไทย
 จำกัด (มหาชน) ลงวันที่ ๑๕ กันยายน ๒๕๔๘ จำกัดความรับผิดไม่เกิน จำนวน ๒,๙๐๗,๓๑๓ บาท
 มอบให้แก่ผู้ฟ้องคดีเพื่อเป็นหลักประกันการปฏิบัติตามสัญญาซึ่งต่อมาผู้ค้ำประกันดังกล่าวได้มี
 การโอนทรัพย์สิน หนี้สิน และภาระผูกพันทั้งหมดให้แก่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ แล้ว หลังจากทำสัญญาจ้าง
 ดังกล่าว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้เข้าทำงาน แต่เมื่อครบกำหนดระยะเวลาทำงานตามสัญญาแล้ว
 ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ทำงานจ้างไม่แล้วเสร็จได้ปริมาณงานเพียงร้อยละ ๔๓.๔๐ ของปริมาณงาน
 ทั้งหมด และเบิกจ่ายเงินค่าจ้างไปแล้ว จำนวน ๖ งวดย่อย เป็นเงิน ๒๒,๙๗๕,๑๗๒.๙๘ บาท
 ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่สามารถปฏิบัติตามสัญญาต่อไปได้ ผู้ฟ้องคดีจึงมีหนังสือ
 ลงวันที่ ๑ สิงหาคม ๒๕๕๐ บอกลีกสัญญากับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ นับตั้งแต่วันที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑
 ได้รับหนังสือดังกล่าว ขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ นำเงินค่าปรับ นับตั้งแต่วันที่ ๔ มกราคม ๒๕๕๐
 ถึงวันบอกลีกสัญญาไปชำระให้แก่ผู้ฟ้องคดีภายใน ๑๕ วัน และมีหนังสือลงวันที่ ๑ สิงหาคม
 ๒๕๕๐ ถึงธนาคารนครหลวงไทย จำกัด (มหาชน)ให้นำเงินค้ำประกันไปชำระให้แก่ผู้ฟ้องคดี
 ภายใน ๑๕ วัน โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้รับหนังสือดังกล่าวเมื่อวันที่ ๑๘ สิงหาคม ๒๕๕๐
 และธนาคารนครหลวงไทย จำกัด (มหาชน) ได้รับหนังสือดังกล่าวเมื่อวันที่ ๓ สิงหาคม ๒๕๕๐
 แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และธนาคารนครหลวงไทย จำกัด (มหาชน) ไม่ได้นำเงินไปชำระแก่ผู้ฟ้องคดี
 หลังจากนั้น ผู้ฟ้องคดีได้ว่าจ้างบริษัท ซีวิลเอ็นจิเนียริง จำกัด ตามสัญญาจ้างเลขที่ ๒๔/๒๕๕๑
 ลงวันที่ ๒๘ ธันวาคม ๒๕๕๐ เพื่อก่อสร้างงานในส่วนที่เหลือ เป็นเงิน ๓๒,๗๑๖,๐๐๐ บาท
 แต่เมื่อวันที่ ๑๑ ธันวาคม ๒๕๕๑ ผู้ฟ้องคดีได้บอกลีกสัญญาจ้างบริษัทดังกล่าว เนื่องจาก
 ผู้รับจ้างผิดสัญญาโดยผู้รับจ้างยังไม่ได้ดำเนินการก่อสร้างและเบิกเงินตามสัญญาจ้างแต่อย่างใด
 ต่อมา ผู้ฟ้องคดีได้ว่าจ้างกิจการร่วมค้า ภูเก็ต ตรีทอง เอ็นจิเนียริง ตามสัญญาจ้างเลขที่ ๘๘/๒๕๕๒
 ลงวันที่ ๑๖ กรกฎาคม ๒๕๕๒ เป็นเงิน ๓๒,๗๑๖,๐๐๐ บาท และดำเนินการก่อสร้างได้ร้อยละ ๗๘.๓๖
 ของงานตามสัญญาเบิกจ่ายค่าจ้างไปแล้ว ๑๑,๖๗๙,๖๑๒ บาท คิดเป็นร้อยละ ๓๕.๗๐
 ของค่าจ้างตามสัญญา หลังจากนั้น ผู้ฟ้องคดีได้บอกลีกสัญญากับกิจการร่วมค้า ภูเก็ต ตรีทอง
 เอ็นจิเนียริง และได้ว่าจ้างบริษัท ทรัพย์าก่อสร้าง จำกัด ทำงานส่วนที่เหลือต่ออีกตามสัญญาจ้าง
 เลขที่ ๑๓๕/๒๕๕๖ ลงวันที่ ๑๑ กรกฎาคม ๒๕๕๖ เป็นเงิน ๑๘,๑๕๓,๐๐๐ บาท ซึ่งบริษัทดังกล่าว
 ทำงานแล้วเสร็จตามโครงการเมื่อวันที่ ๒๖ กรกฎาคม ๒๕๕๗ โดยในระหว่างนั้น เมื่อวันที่ ๑๓
 กันยายน ๒๕๕๐ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้เสนอข้อพิพาทต่อคณะอนุญาโตตุลาการ สำนักกระบวนข้อพิพาท
 สำนักงานศาลยุติธรรม เป็นข้อพิพาทหมายเลขดำที่ ๙๗/๒๕๕๐ เมื่อวันที่ ๑๓ กันยายน ๒๕๕๐

/อ้างเหตุ...

อ้างเหตุไม่ต้องรับผิดชอบตามสัญญาว่า ความล่าช้าในการก่อสร้างเกิดจากความผิดของผู้ฟ้องคดี ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีหนังสือขอขยายอายุสัญญาหลายครั้งแต่ผู้ฟ้องคดีไม่อนุมัติ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่ได้เป็นฝ่ายผิดสัญญา ผู้ฟ้องคดีจึงต้องคืนหนังสือค้ำประกันสัญญาให้แก่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ อีกทั้งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้รับความเสียหายจากการเบิกจ่ายเงินแต่ละงวดล่าช้าและการบอกเลิกสัญญา จึงเรียกค่าเสียหายพร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๑๕.๕๐ ต่อปี รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๒๓,๔๖๖,๕๙๔ บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๑๕.๕๐ ต่อปี จากต้นเงิน ๒๒,๐๘๗,๘๔๐ บาท นับตั้งแต่วันที่ถัดจากวันยื่นคำเสนอข้อพิพาทเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ โดยผู้ฟ้องคดีได้เสนอข้อคัดค้านว่า ไม่ต้องรับผิดชอบข้อเรียกร้องดังกล่าว และได้ยื่นข้อเรียกร้องแย้งขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ซึ่งเป็นหุ้นส่วนไม่จำกัดความรับผิดชอบของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ร่วมกันชดใช้เงินค่าปรับ จำนวน ๒๒๑ วัน วันละ ๕๘,๑๔๖.๒๕ บาท เป็นเงิน ๑๒,๘๕๐,๓๒๑.๒๕ บาท พร้อมดอกเบี้ยผิดนัดในอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี ของต้นเงินดังกล่าวนับแต่วันที่ ๒๙ สิงหาคม ๒๕๕๐ ถึงวันยื่นข้อเรียกร้องแย้ง เป็นเงิน ๓๔๕,๙๐๒.๔๘ บาท รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๑๓,๑๙๖,๒๓๓.๗๓ บาท ต่อมา คณะอนุญาโตตุลาการ ได้มีคำชี้ขาดตามข้อพิพาทหมายเลขแดงที่ ๘๖/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๒๔ กันยายน ๒๕๕๒ ว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เป็นฝ่ายผิดสัญญา เนื่องจากไม่ได้ก่อสร้างให้เสร็จสิ้นตามกำหนดเวลาของสัญญา ผู้ฟ้องคดีจึงมีสิทธิเรียกค่าปรับเท่ากับระยะเวลาหลังวันสิ้นสุดสัญญาเมื่อวันที่ ๔ มกราคม ๒๕๕๐ ถึงวันบอกเลิกสัญญาเมื่อวันที่ ๑๓ สิงหาคม ๒๕๕๐ เป็นจำนวน ๒๒๑ วัน แต่ขณะเดียวกัน ข้อสั่งการของผู้ฟ้องคดี ก็มีส่วนที่ไม่เป็นธรรมแก่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีลักษณะเป็นการขัดขวางการทำงาน ทำให้งานล่าช้า โดยผู้ฟ้องคดีสั่งการเป็นหนังสือให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ หยุดงานเฉพาะอาคารค่ายพักแรมแต่ต่อมาได้มีหนังสือแจ้งยกเลิกการหยุดงานดังกล่าว ผู้ฟ้องคดีต้องรับผิดชอบต่อระยะเวลาที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้เสียไป เป็นจำนวน ๑๖๖ วัน นอกจากนี้ ข้อเท็จจริงยังปรากฏอีกว่าคณะกรรมการตรวจการจ้างได้รายงานต่อผู้ฟ้องคดีขอให้พิจารณาขยายเวลาของสัญญากรณีสิ่งปลูกสร้างขององค์การบริหารส่วนตำบลทะเลน้อยกีดขวางสถานที่ก่อสร้าง และกรณีเปลี่ยนแปลงขนาดของเสาเข็ม คณะกรรมการดังกล่าวล้วนแต่เป็นข้าราชการที่ดูแลการก่อสร้างและพบเห็นการทำงานของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จริง จึงเห็นสมควรกับข้อเสนอให้ขยายระยะเวลาของสัญญากรณีสิ่งปลูกสร้างขององค์การบริหารส่วนตำบลทะเลน้อยกีดขวางสถานที่ก่อสร้างเป็นเวลา ๒๓ วัน กรณีเปลี่ยนแปลงขนาดของเสาเข็มเป็นเวลา ๑๒ วัน ตามที่คณะกรรมการตรวจการจ้างได้เสนอไว้ จึงคงเหลือวันคิดค่าปรับจำนวน ๒๐ วัน ค่าปรับวันละ ๕๘,๑๔๖.๒๕ บาท รวมเป็นเงิน ๑,๑๖๒,๙๒๕ บาท แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีสิทธิได้รับค่าสิ่งปลูกสร้างที่ทำไว้แล้วแต่ยังไม่ได้ส่งมอบงานและผู้ฟ้องคดีได้นำไปใช้ประโยชน์ เป็นเงิน ๓,๙๕๒,๔๐๐ บาท เมื่อหักลบกันแล้ว ผู้ฟ้องคดีต้องชำระเงินให้แก่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เป็นเงิน ๒,๗๘๙,๔๗๕ บาท ให้ผู้ฟ้องคดีชำระเงินดังกล่าวแก่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ภายใน ๓๐ วัน นับแต่วันชี้ขาด และให้ผู้ฟ้องคดีส่งมอบคืนหนังสือค้ำประกัน

/ของธนาคาร...

ของธนาคารนครหลวงไทย จำกัด (มหาชน) สาขานครศรีธรรมราช แก่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า คำชี้ขาดของคณะอนุญาโตตุลาการดังกล่าวไม่ถูกต้องด้วยข้อเท็จจริงและข้อกฎหมาย การยอมรับตามคำชี้ขาดจะเป็นการขัดต่อความสงบเรียบร้อยและศีลธรรมอันดีของประชาชน จึงนำคดีมาร้องต่อศาลปกครองสงขลา เป็นคดีหมายเลขดำที่ ๒๒๕/๒๕๕๒ ขอให้ศาลเพิกถอนคำชี้ขาดของคณะอนุญาโตตุลาการดังกล่าว ศาลปกครองสงขลาพิจารณาแล้วเห็นว่า ผู้ฟ้องคดีมีสิทธิเรียกค่าปรับจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จำนวน ๑๑๗ วัน เป็นเงิน ๖,๘๐๓,๑๑๑.๒๕ บาท และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีสิทธิได้รับค่าสิ่งปลูกสร้างที่ทำไว้แล้ว แต่ยังไม่ได้ส่งมอบงานและผู้ฟ้องคดีได้นำไปใช้ประโยชน์แล้ว เป็นเงิน ๓,๙๕๒,๔๐๐ บาท ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีสิทธินำเงินค่างานดังกล่าวไปหักออกจากค่าปรับที่จะต้องรับผิด ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงยังคงต้องรับผิดชดใช้ค่าปรับแก่ผู้ฟ้องคดี เป็นเงิน ๒,๘๕๐,๗๑๑.๒๕ บาท การที่คณะอนุญาโตตุลาการมีคำชี้ขาดดังกล่าว ซึ่งมีผลเป็นการลดค่าปรับที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีความผูกพันต้องชำระตามสัญญาลงจนหมดสิ้น ถือเป็นกรณีเกินจำนวนพอสมควรอันเป็นการไม่ชอบด้วยมาตรา ๓๘๓ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ และยังเป็นการกำหนดให้ผู้ฟ้องคดีซึ่งเป็นฝ่ายมีสิทธิได้รับค่าปรับกลับต้องเป็นฝ่ายรับผิดชดใช้เงินแก่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ซึ่งเป็นฝ่ายต้องรับผิดชดใช้ค่าปรับโดยไม่มีฐานทางกฎหมายรองรับ รวมทั้งยังเป็นการสั่งให้กระทำการในสิ่งที่ไม่มีข้อผูกพันตามข้อสัญญา การยอมรับหรือการบังคับตามคำชี้ขาดของคณะอนุญาโตตุลาการดังกล่าวเป็นการขัดต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน ศาลปกครองสงขลาได้มีคำพิพากษาเป็นคดีหมายเลขแดงที่ ๓๕/๒๕๕๕ ลงวันที่ ๒๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๕ ให้เพิกถอนคำชี้ขาดของคณะอนุญาโตตุลาการดังกล่าว ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้อุทธรณ์คำพิพากษาของศาลปกครองสงขลาต่อศาลปกครองสูงสุด และคดีดังกล่าวอยู่ระหว่างการพิจารณาของศาลปกครองสูงสุด ต่อมา ผู้ฟ้องคดีได้ยื่นฟ้องคดีนี้ต่อศาลปกครองชั้นต้นเมื่อวันที่ ๒๔ กรกฎาคม ๒๕๕๕ และศาลปกครองชั้นต้นพิพากษายกฟ้องและให้คืนค่าธรรมเนียมศาลตามส่วนของทุนทรัพย์ในประเด็นที่ผู้ฟ้องคดีฟ้องเรียกค่าปรับพร้อมดอกเบี้ย จำนวนเงิน ๑๘,๐๔๕,๘๓๖.๐๔ บาท แก่ผู้ฟ้องคดี ผู้ฟ้องคดีไม่เห็นด้วยจึงยื่นอุทธรณ์คดีนี้ต่อศาลปกครองสูงสุด ระหว่างการพิจารณาของศาลปกครองสูงสุด คดีที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้อุทธรณ์คัดค้านคำพิพากษาของศาลปกครองสงขลา คดีหมายเลขแดงที่ ๓๕/๒๕๕๕ ศาลปกครองสูงสุดได้มีคำพิพากษาคดีหมายเลขดำที่ อ. ๓๙๕/๒๕๕๕ หมายเลขแดงที่ อ. ๑๒๒๓/๒๕๖๔ ลงวันที่ ๒๖ พฤศจิกายน ๒๕๖๔ โดยพิพากษากลับคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น เป็นให้ยกคำร้อง และให้คืนค่าธรรมเนียมศาลทั้งหมดให้แก่ผู้ร้องและผู้คัดค้านทั้งสอง

ศาลปกครองสูงสุดได้ตรวจพิจารณากฎหมาย ระเบียบ และข้อบังคับที่เกี่ยวข้องประกอบด้วยแล้ว

/คดีมีประเด็น...

คดีมีประเด็นที่จะต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีรวม ๒ ประเด็น ดังนี้
 ประเด็นที่หนึ่ง ผู้ฟ้องคดีมีสิทธิฟ้องขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามร่วมกันหรือแทนกัน
 ชำระเงินค่าปรับพร้อมดอกเบี้ยให้แก่ผู้ฟ้องคดีหรือไม่ เพียงใด

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๔๒ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า ผู้ใดได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหายหรืออาจจะเดือดร้อนหรือเสียหายโดยมีอาจหลีกเลี่ยงได้อันเนื่องจากการกระทำหรือการงดเว้นการกระทำของหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐหรือมีข้อโต้แย้งเกี่ยวกับสัญญาทางปกครอง หรือกรณีอื่นใดที่อยู่ในเขตอำนาจศาลปกครองตามมาตรา ๙ และการแก้ไขหรือบรรเทาความเดือดร้อนหรือความเสียหายหรือยุติข้อโต้แย้งนั้น ต้องมีคำบังคับตามที่กำหนดในมาตรา ๗๒ ผู้นั้นมีสิทธิฟ้องคดีต่อศาลปกครอง พระราชบัญญัติอนุญาโตตุลาการ พ.ศ. ๒๕๔๕ มาตรา ๑๕ บัญญัติว่า ในสัญญาระหว่างหน่วยงานของรัฐกับเอกชนไม่ว่าเป็นสัญญาทางปกครองหรือไม่ก็ตาม คู่สัญญาอาจตกลงให้ใช้วิธีการอนุญาโตตุลาการในการระงับข้อพิพาทได้ และให้สัญญาอนุญาโตตุลาการดังกล่าวมีผลผูกพันคู่สัญญา มาตรา ๔๐ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า การคัดค้านคำชี้ขาดของคณะอนุญาโตตุลาการอาจทำได้โดยการขอให้ศาลที่มีเขตอำนาจเพิกถอนคำชี้ขาดตามที่บัญญัติไว้ในมาตรานี้ วรรคสอง บัญญัติว่า คู่พิพาทฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งอาจขอให้เพิกถอนคำชี้ขาดได้ โดยยื่นคำร้องต่อศาลที่มีเขตอำนาจภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่ได้รับสำเนาคำชี้ขาด... มาตรา ๔๑ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า ภายใต้บังคับมาตรา ๔๒ มาตรา ๔๓ และมาตรา ๔๔ คำชี้ขาดของคณะอนุญาโตตุลาการไม่ว่าจะทำได้ทำขึ้นในประเทศใดให้ผูกพันคู่พิพาท และเมื่อได้มีการร้องขอต่อศาลที่มีเขตอำนาจยอมบังคับได้ตามคำชี้ขาดนั้น มาตรา ๔๒ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า เมื่อคู่พิพาทฝ่ายใดประสงค์จะให้มีการบังคับตามคำชี้ขาดของคณะอนุญาโตตุลาการ ให้คู่พิพาทฝ่ายนั้นยื่นคำร้องต่อศาลที่มีเขตอำนาจภายในกำหนดเวลาสามปีนับแต่วันที่อาจบังคับตามคำชี้ขาดได้ เมื่อศาลได้รับคำร้องดังกล่าวให้รีบทำการไต่สวน และมีคำพิพากษาโดยพลัน จากบทบัญญัติของกฎหมายดังกล่าวข้างต้น เห็นได้ว่า อนุญาโตตุลาการเป็นวิธีการระงับข้อพิพาทเกี่ยวกับสัญญาทางปกครองอย่างหนึ่ง ซึ่งคู่สัญญาตกลงให้ระงับข้อพิพาทโดยคณะอนุญาโตตุลาการได้ เมื่อมีการนำข้อพิพาทเข้าสู่การพิจารณาของคณะอนุญาโตตุลาการแล้ว คำชี้ขาดของคณะอนุญาโตตุลาการย่อมมีผลผูกพันคู่พิพาท หากคู่พิพาทเห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วยกับคำชี้ขาดดังกล่าว ก็จะต้องใช้ช่องทางยื่นคำร้องขอให้บังคับตามคำชี้ขาดหรือขอให้เพิกถอนคำชี้ขาดดังกล่าวต่อไป

คดีนี้ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ผู้ฟ้องคดีได้ทำสัญญาจ้างเลขที่ ๕๐/๒๕๔๙ ลงวันที่ ๒๒ พฤศจิกายน ๒๕๔๘ ว่าจ้างผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ให้ทำการก่อสร้างสิ่งก่อสร้างทั่วไปโครงการพัฒนาทะเลน้อยให้เป็นศูนย์เรียนรู้ธรรมชาติวิทยาและแหล่งท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ระดับสากล ณ สถานีพัฒนาและส่งเสริมการอนุรักษ์สัตว์ป่าทะเลน้อย หมู่ที่ ๑ ตำบลทะเลน้อย อำเภอควนขนุน

/จังหวัดพัทลุง...

จังหวัดพัทลุง เป็นเงินค่าจ้าง ๕๘,๑๔๖,๒๕๐ บาท ตกลงจ่ายค่าจ้างเป็นงวดงานรวม ๕ งวด โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ต้องเริ่มทำงานตามสัญญาภายในวันที่ ๒๓ พฤศจิกายน ๒๕๔๘ และจะต้องทำงานให้แล้วเสร็จบริบูรณ์ภายในวันที่ ๓ มกราคม ๒๕๕๐ ในการทำสัญญาดังกล่าวมีธนาคาร นครหลวงไทย จำกัด (มหาชน) สาขานครศรีธรรมราช ทำหนังสือคำประกันการปฏิบัติตามสัญญา ซึ่งต่อมาสิทธิและหน้าที่ตามสัญญาคำประกันดังกล่าวได้โอนมาเป็นของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ หลังจากทำสัญญาดังกล่าวแล้ว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ทำงานตามสัญญาแต่เมื่อครบกำหนดระยะเวลาทำงานตามสัญญาแล้ว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ทำงานจ้างไม่แล้วเสร็จโดยทำงานไปปริมาณงานเพียงร้อยละ ๔๓.๔๐ ของปริมาณงานทั้งหมด และเบิกจ่ายเงินค่าจ้างไปแล้ว จำนวน ๖ งวดย่อย เป็นเงิน ๒๒,๙๗๕,๑๗๒.๙๘ บาท ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่สามารถปฏิบัติตามสัญญาต่อไปได้ ผู้ฟ้องคดีจึงมีหนังสือลงวันที่ ๑ สิงหาคม ๒๕๕๐ บอกลีกสัญญากับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ นับตั้งแต่วันที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้รับหนังสือดังกล่าว และขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ นำเงินค่าปรับนับตั้งแต่วันที่ ๔ มกราคม ๒๕๕๐ ถึงวันบอกลีกสัญญาไปชำระให้แก่ผู้ฟ้องคดีภายใน ๑๕ วัน และมีหนังสือลงวันที่ ๑ สิงหาคม ๒๕๕๐ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ให้นำเงินค่าประกันไปชำระให้แก่ผู้ฟ้องคดีภายใน ๑๕ วัน โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้รับหนังสือดังกล่าวเมื่อวันที่ ๑๘ สิงหาคม ๒๕๕๐ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้รับหนังสือดังกล่าวเมื่อวันที่ ๓ สิงหาคม ๒๕๕๐ แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ไม่ได้นำเงินไปชำระแก่ผู้ฟ้องคดีแต่อย่างใด ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้นำข้อพิพาทเกี่ยวกับสัญญาจ้างก่อสร้างดังกล่าวเสนอต่อคณะอนุญาโตตุลาการ สำนักกระงับข้อพิพาท สำนักงานศาลยุติธรรม เป็นข้อพิพาทหมายเลขดำที่ ๙๗/๒๕๕๐ อ้างเหตุว่า ความล่าช้าในการก่อสร้างเกิดจากความผิดของผู้ฟ้องคดี ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีหนังสือขอขยายอายุสัญญาหลายครั้ง แต่ผู้ฟ้องคดีไม่อนุมัติ และได้บอกลีกสัญญาทำให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้รับความเสียหาย จึงขอให้คณะอนุญาโตตุลาการชี้ขาดให้ผู้ฟ้องคดีชำระดอกเบี้ยกรณีผู้ฟ้องคดีจ่ายเงินค่าจ้างให้แก่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ล่าช้า รวมทั้งค่างวดงานที่ทำงานแล้วเสร็จบางงวด แต่ยังไม่ส่งมอบงานพร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๑๕.๕๐ ต่อปี รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๒๓,๔๖๖,๕๙๔ บาท พร้อมดอกเบี้ย ผู้ฟ้องคดีได้เสนอข้อคัดค้านว่า ไม่ต้องรับผิดชอบตามข้อเรียกร้องดังกล่าว พร้อมทั้งยื่นข้อเรียกร้องแย้งขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ร่วมกันชดใช้เงินค่าปรับ จำนวน ๒๒๑ วัน วันละ ๕๘,๑๔๖.๒๕ บาท เป็นเงิน ๑๒,๘๕๐,๓๒๑.๒๕ บาท พร้อมดอกเบี้ยผิदनัด นับแต่วันที่ ๒๙ สิงหาคม ๒๕๕๐ ถึงวันยื่นข้อเรียกร้องแย้ง เป็นเงิน ๓๔๕,๙๐๒.๔๘ บาท รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๑๓,๑๙๖,๒๓๓.๗๓ บาท ต่อมา คณะอนุญาโตตุลาการได้มีคำชี้ขาดเป็นข้อพิพาทหมายเลขแดงที่ ๘๖/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๒๔ กันยายน ๒๕๕๒ ว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เป็นฝ่ายผิดสัญญาเนื่องจากไม่ได้ก่อสร้างให้เสร็จสิ้นตามกำหนดเวลาของสัญญา ผู้ฟ้องคดีจึงมีสิทธิเรียกค่าปรับเท่ากับระยะเวลาหลังวันสิ้นสุดสัญญาเมื่อวันที่ ๔ มกราคม ๒๕๕๐ ถึงวัน

/บอกลีก...

บอกเลิกสัญญาเมื่อวันที่ ๑๓ สิงหาคม ๒๕๕๐ จำนวน ๒๒๑ วัน แต่ขณะเดียวกันข้อสั่งการของผู้ฟ้องคดีมีส่วนที่ไม่เป็นธรรมแก่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีลักษณะเป็นการขัดขวางการทำงาน ทำให้งานล่าช้า ผู้ฟ้องคดีต้องรับผิดชอบต่อระยะเวลาที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้เสียไป จำนวน ๑๖๖ วัน กรณีสิ่งปลูกสร้างองค์การบริหารส่วนตำบลทะเลน้อยกีดขวางสถานที่ก่อสร้าง เป็นเวลา ๒๓ วัน กรณีเปลี่ยนแปลงขนาดของเสาเข็มเป็นเวลา ๑๒ วัน จึงคงเหลือวันคิดค่าปรับ ๒๐ วัน ค่าปรับวันละ ๕๘,๑๔๖.๒๕ บาท รวมเป็นเงิน ๑,๑๖๒,๙๒๕ บาท แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีสิทธิได้รับค่าสิ่งปลูกสร้างที่ทำไว้แล้วแต่ยังไม่ได้ส่งมอบงานและผู้ฟ้องคดีได้นำไปใช้ประโยชน์ เป็นเงิน ๓,๙๕๒,๔๐๐ บาท เมื่อหักกลับกันแล้ว ผู้ฟ้องคดีต้องชำระเงินให้แก่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เป็นเงิน ๒,๗๘๙,๔๗๕ บาท จึงชี้ขาดให้ผู้ฟ้องคดีชำระเงินจำนวน ๒,๗๘๙,๔๗๕ บาท แก่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ภายใน ๓๐ วัน นับแต่วันชี้ขาด และให้ผู้ฟ้องคดีส่งมอบคินหนังสือคำประกันของธนาคารนครหลวงไทย จำกัด (มหาชน) สาขานครศรีธรรมราช แก่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ผู้ฟ้องคดีได้ยื่นฟ้องคดีต่อศาลปกครองสงขลา เป็นคดีหมายเลขดำที่ ๒๒๕/๒๕๕๒ ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งเพิกถอนคำสั่งชี้ขาดของคณะอนุญาโตตุลาการดังกล่าว ซึ่งศาลปกครองสงขลาได้มีประเด็นวินิจฉัยเกี่ยวกับสิทธิเรียกค่าปรับพร้อมดอกเบี้ยและสิทธิริบหลักประกันว่า การที่คณะอนุญาโตตุลาการมีคำสั่งชี้ขาดดังกล่าวซึ่งมีผลเป็นการลดค่าปรับที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีความผูกพันต้องชำระตามสัญญาลงจนหมดสิ้น ถือเป็นกรณีเกินจำนวนพอสมควรอันเป็นการไม่ชอบด้วยมาตรา ๓๘๓ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ การยอมรับหรือการบังคับตามคำสั่งชี้ขาดของคณะอนุญาโตตุลาการดังกล่าวเป็นการขัดต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน ศาลปกครองสงขลาได้มีคำพิพากษาเป็นคดีหมายเลขแดงที่ ๓๕/๒๕๕๕ ลงวันที่ ๒๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๕ ให้เพิกถอนคำสั่งชี้ขาดของคณะอนุญาโตตุลาการ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้อุทธรณ์คำพิพากษาของศาลปกครองสงขลาตั้งกล่าวต่อศาลปกครองสูงสุด และคดีอยู่ระหว่างการพิจารณาของศาลปกครองสูงสุด ต่อมา ผู้ฟ้องคดีนำคดีนี้มาฟ้องต่อศาลปกครองสงขลา โดยอ้างว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ทำงานไม่แล้วเสร็จภายในกำหนดเวลาตามสัญญา มีการบอกเลิกสัญญาแล้ว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงต้องชำระค่าปรับพร้อมดอกเบี้ยตามสัญญา และต้องชำระค่าใช้จ่ายที่เพิ่มขึ้นจากการจ้างผู้รับจ้างรายใหม่ โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ต้องร่วมรับผิดชอบเพราะเป็นหุ้นส่วนผู้จัดการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ส่วนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ต้องรับผิดชอบตามสัญญาคำประกัน คดีจึงมีประเด็นที่ต้องพิจารณาว่า ผู้ฟ้องคดีมีสิทธิฟ้องเรียกค่าปรับพร้อมดอกเบี้ยจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และมีสิทธิริบหลักประกันหรือไม่ เพียงใด เห็นว่า ผู้ฟ้องคดีได้เสนอประเด็นเกี่ยวกับค่าปรับและดอกเบี้ยดังกล่าวให้คณะอนุญาโตตุลาการพิจารณาชี้ขาด และคณะอนุญาโตตุลาการได้มีคำสั่งชี้ขาดแล้ว ผู้ฟ้องคดีจึงต้องผูกพันตามคำสั่งชี้ขาดดังกล่าวตามมาตรา ๔๑ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติอนุญาโตตุลาการ พ.ศ. ๒๕๔๕ หากผู้ฟ้องคดีไม่เห็นด้วยกับคำสั่งชี้ขาดดังกล่าว

/ก็จะต้อง...

ก็จะต้องใช้ช่องทางยื่นคำขอให้ศาลเพิกถอนคำสั่งขาดตามมาตรา ๔๐ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน ด้วยเหตุผลดังกล่าวมาข้างต้น ผู้ฟ้องคดีจึงไม่ใช่ผู้มีสิทธิฟ้องคดีเรียกค่าปรับพร้อมดอกเบี้ยต่อศาลตามมาตรา ๔๒ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ การที่ศาลปกครองชั้นต้นมีคำสั่งไม่รับคำฟ้องของผู้ฟ้องคดีในส่วนที่ฟ้องขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามร่วมกันชำระเงินค่าปรับพร้อมดอกเบี้ยแก่ผู้ฟ้องคดีไว้พิจารณา และให้คืนค่าธรรมเนียมศาลแก่ผู้ฟ้องคดีจึงชอบแล้ว อุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีประเด็นนี้จึงฟังไม่ขึ้น

ประเด็นที่สอง ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามต้องรับผิดชอบในค่าใช้จ่ายที่เพิ่มขึ้นจากการจ้างผู้รับจ้างรายอื่นให้ทำงานต่อหรือไม่ เพียงใด

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า มาตรา ๒๒๒ วรรคหนึ่ง แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ บัญญัติว่า การเรียกเอาค่าเสียหายนั้น ได้แก่เรียกค่าสินไหมทดแทนเพื่อความเสียหาย เช่นที่ตามปกติย่อมเกิดขึ้นแต่การไม่ชำระหนี้ นั้น และสัญญาจ้างเลขที่ ๕๐/๒๕๔๙ ลงวันที่ ๒๒ พฤศจิกายน ๒๕๔๘ ผู้ฟ้องคดีตกลงว่าจ้างผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ทำงานก่อสร้างสิ่งก่อสร้างทั่วไป โครงการพัฒนาทะเลน้อยให้เป็นศูนย์เรียนรู้ธรรมชาติและแหล่งท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ ระดับสากล เป็นเงินค่าจ้างจำนวน ๕๘,๑๔๖,๒๕๐ บาท ผู้รับจ้างต้องเริ่มทำงานภายในวันที่ ๒๓ พฤศจิกายน ๒๕๔๘ และต้องทำงานให้แล้วเสร็จภายในวันที่ ๓ มกราคม ๒๕๕๐ หากผู้รับจ้างทำงานไม่แล้วเสร็จภายในกำหนดเวลาตามสัญญา ผู้ว่าจ้างมีสิทธิบอกเลิกสัญญา โดยสัญญาข้อ ๑๗ วรรคหนึ่ง กำหนดว่า ในกรณีที่ผู้ว่าจ้างบอกเลิกสัญญา ผู้ว่าจ้างอาจทำงานนั้นเอง หรือว่าจ้างผู้อื่นให้ทำงานนั้นต่อจนแล้วเสร็จได้ ผู้ว่าจ้างหรือผู้รับจ้างทำงานนั้นต่อ มีสิทธิใช้เครื่องใช้ ในการก่อสร้าง สิ่งก่อสร้างขึ้นชั่วคราวสำหรับงานก่อสร้างและวัสดุต่างๆ ซึ่งเห็นว่าจะต้องสงวนเอาไว้เพื่อการปฏิบัติงานตามสัญญาตามที่เห็นสมควร วรรคสอง กำหนดว่า ในกรณีดังกล่าว ผู้ว่าจ้างมีสิทธิริบหลักประกันการปฏิบัติตามสัญญาทั้งหมดหรือบางส่วนตามแต่จะเห็นสมควร นอกจากนั้นผู้รับจ้างจะต้องรับผิดชอบในค่าเสียหาย ซึ่งเป็นจำนวนเกินกว่าหลักประกัน การปฏิบัติงาน และค่าเสียหายต่างๆ ที่เกิดขึ้น รวมทั้งค่าใช้จ่ายที่เพิ่มขึ้นในการทำงานนั้นต่อ ให้แล้วเสร็จตามสัญญาและค่าใช้จ่ายในการควบคุมงานเพิ่ม (ถ้ามี) ซึ่งผู้ว่าจ้างจะหักเอาจากเงินประกันผลงานหรือจำนวนเงินใดๆ ที่จะจ่ายให้แก่ผู้รับจ้างก็ได้ และสัญญาฉบับประกันของธนาคารนครหลวงไทย จำกัด (มหาชน) สาขานครศรีธรรมราช ลงวันที่ ๑๕ กันยายน ๒๕๔๘ ข้อ ๑ กำหนดว่า ผู้ค้าประกันยอมผูกพันตนโดยไม่มีเงื่อนไขที่จะค้ำประกันชนิดเพิกถอนไม่ได้ เช่นเดียวกับลูกหนี้ชั้นต้นในการชำระเงินให้ตามสิทธิเรียกร้องของผู้ฟ้องคดี จำนวนไม่เกิน ๒,๙๐๗,๓๑๓ บาท ในกรณีที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ก่อให้เกิดความเสียหายใดๆ หรือต้องชำระค่าปรับ หรือค่าใช้จ่ายใดๆ หรือผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มิได้ปฏิบัติตามหน้าที่ใดๆ ที่กำหนดในสัญญา

โดยผู้ค้าประกัน...

โดยผู้ค้าประกันจะไม่อ้างสิทธิใดๆ เพื่อโต้แย้งและผู้ฟ้องคดีไม่จำเป็นต้องเรียกร้องให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ชำระหนี้ขึ้นก่อน

คดีนี้ข้อเท็จจริงปรากฏว่า หลังจากทำสัญญาจ้างก่อสร้างดังกล่าวแล้ว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้เข้าทำงานตามสัญญา ผู้ฟ้องคดีได้ขยายเวลาทำงานให้แก่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เพราะเหตุอุทกภัยและรอกการอนุมัติเสาเข็มเป็นเวลารวม ๔๒ วัน เมื่อครบกำหนดระยะเวลาการทำงานตามที่ขยายแล้ว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ทำงานก่อสร้างได้ร้อยละ ๔๓.๔๐ ของปริมาณงานทั้งหมด และเบิกจ่ายเงินค่าจ้างไปแล้ว จำนวน ๖ งวดย่อย เป็นเงิน ๒๒,๙๗๕,๑๗๒.๙๘ บาท และผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือลงวันที่ ๑ สิงหาคม ๒๕๕๐ บอกลีกสัญญากับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ต่อมา คณะกรรมการประเมินราคาค่าก่อสร้างและค่าความเสียหายงานก่อสร้างตามสัญญาจ้าง ได้รายงานต่อผู้ฟ้องคดีเมื่อวันที่ ๘ สิงหาคม ๒๕๕๐ ว่า ปริมาณงานที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ดำเนินการไปแล้ว คิดเป็นเงิน ๓๐,๐๓๐,๗๓๙.๔๗ บาท และได้ตรวจสอบรายละเอียดปริมาณงานคงเหลือที่จะต้องว่าจ้างผู้รับจ้างรายใหม่ซึ่งมีปริมาณงานคงเหลืออยู่ จำนวน ๒๓ รายการ ประเมินราคาค่างานคงเหลือตามสัญญาจ้างเดิม คิดเป็นเงิน ๒๘,๑๑๕,๕๑๐.๕๓ บาท ต่อมา ผู้ฟ้องคดีได้ทำสัญญาจ้างกับบริษัท ซีวิลเอนจิเนียริง จำกัด ตามสัญญาจ้างเลขที่ ๒๔/๒๕๕๑ ลงวันที่ ๒๘ ธันวาคม ๒๕๕๐ เพื่อดำเนินงานก่อสร้างในส่วนที่เหลือในวงเงินค่าจ้าง เป็นเงิน ๓๒,๗๑๖,๐๐๐ บาท แต่เมื่อวันที่ ๑๑ ธันวาคม ๒๕๕๑ ผู้ฟ้องคดีได้บอกลีกสัญญากับบริษัทดังกล่าว เนื่องจากผู้รับจ้างผิดสัญญา โดยผู้รับจ้างยังไม่ได้ดำเนินการก่อสร้างและเบิกเงินตามสัญญาจ้างแต่อย่างใด หลังจากนั้น ผู้ฟ้องคดีได้ว่าจ้างกิจการร่วมค้า ภูเก็ต ตรังทอง เอ็นจิเนียริง ตามสัญญาจ้างเลขที่ ๘๘/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๑๖ กรกฎาคม ๒๕๕๒ เป็นเงิน ๓๒,๗๑๖,๐๐๐ บาท เพื่อดำเนินงานที่เหลือต่อ โดยดำเนินการก่อสร้างได้ผลงานร้อยละ ๗๘.๓๖ ของงานตามสัญญา และได้เบิกจ่ายค่าจ้างไปแล้ว เป็นเงิน ๑๑,๖๗๙,๖๑๒ บาท ต่อมา ผู้ฟ้องคดีได้บอกลีกสัญญากับกิจการร่วมค้าดังกล่าว และผู้ฟ้องคดีได้ว่าจ้าง บริษัท ทรัพย์าก่อสร้าง จำกัด ทำงานส่วนที่เหลือต่ออีกตามสัญญาจ้างเลขที่ ๑๓๕/๒๕๕๖ ลงวันที่ ๑๑ กรกฎาคม ๒๕๕๖ เป็นเงิน ๑๘,๑๕๓,๐๐๐ บาท บริษัทดังกล่าวได้ทำงานแล้วเสร็จตามโครงการเมื่อวันที่ ๒๖ กรกฎาคม ๒๕๕๗ กรณีจึงเห็นได้ว่า หลังจากผู้ฟ้องคดีบอกลีกสัญญาจ้างกับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ แล้ว ผู้ฟ้องคดีได้ชำระค่าจ้างให้แก่กิจการร่วมค้า ภูเก็ต ตรังทอง เอ็นจิเนียริง จำนวน ๑๑,๖๗๙,๖๑๒ บาท และชำระค่าจ้างให้แก่บริษัท ทรัพย์าก่อสร้าง จำกัด จำนวน ๑๘,๑๕๓,๐๐๐ บาท ให้ทำงานส่วนที่เหลือจนแล้วเสร็จ รวมเป็นเงินที่ว่าจ้างผู้รับจ้างรายอื่นจำนวน ๒๙,๘๓๒,๖๑๒ บาท เมื่อผู้ฟ้องคดีบอกลีกสัญญาจ้างกับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีค่างานที่ทำแล้วเสร็จ จำนวน ๓๐,๐๓๐,๗๓๙.๔๗ บาท มีเงินค่าจ้างเหลืออยู่จำนวน ๒๘,๑๑๕,๕๑๐.๕๓ บาท แต่ผู้ฟ้องคดีชำระค่าจ้างผู้รับจ้างรายอื่นทำงานต่อจนแล้วเสร็จจำนวน ๒๙,๘๓๒,๖๑๒ บาท ถือว่าผู้ฟ้องคดีมีค่าใช้จ่ายที่เพิ่มขึ้นจากการจ้างผู้รับจ้างรายอื่น

/จำนวน...

จำนวน ๑,๗๑๗,๑๐๑.๔๗ บาท ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงต้องรับผิดชอบตามจำนวนเงินดังกล่าวตามสัญญาจ้างข้อ ๑๗ วรรคสอง โดยผู้ฟ้องคดีมีสิทธิหักเอาค่าใช้จ่ายที่เพิ่มขึ้นจากการจ้างผู้รับจ้างรายอื่นจากเงินประกันผลงานหรือจำนวนเงินใดๆ ที่จะจ่ายให้แก่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ก็ได้ ทั้งนี้ ตามสัญญาจ้างข้อ ๑๗ วรรคสอง และตามสัญญาจ้างรายนี้คณะอนุญาโตตุลาการได้มีคำวินิจฉัยชี้ขาดตามข้อพิพาทหมายเลขดำที่ ๙๗/๒๕๕๐ ข้อพิพาทหมายเลขแดงที่ ๘๖/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๒๔ กันยายน ๒๕๕๒ ว่าผู้ฟ้องคดีมีสิทธิเรียกค่าปรับจำนวน ๒๐ วัน ค่าปรับวันละ ๕๘,๑๔๖.๒๕ บาท รวมเป็นเงิน ๑,๑๖๒,๙๒๕ บาท แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีสิทธิได้รับค่าสิ่งปลูกสร้างที่ยังไม่ได้ส่งมอบงานจำนวน ๓,๙๕๒,๔๐๐ บาท เมื่อหักกลับกันแล้ว ผู้ฟ้องคดีต้องชำระเงินให้แก่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เป็นเงิน ๒,๗๘๙,๔๗๕ บาท จึงให้ผู้ฟ้องคดีชำระเงินดังกล่าวแก่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ภายใน ๓๐ วันนับแต่วันชี้ขาด ผู้ฟ้องคดียื่นคำฟ้องขอให้ศาลปกครองชั้นต้นเพิกถอนคำชี้ขาดของคณะอนุญาโตตุลาการดังกล่าว ศาลปกครองชั้นต้นมีคำพิพากษาให้เพิกถอนคำชี้ขาดของคณะอนุญาโตตุลาการ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ อุทธรณ์ ศาลปกครองสูงสุดมีคำพิพากษากลับคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น เป็นให้ยกคำร้อง จึงถือว่าคำชี้ขาดของคณะอนุญาโตตุลาการยังมีผลผูกพันคู่กรณี และถือว่าผู้ฟ้องคดีมีจำนวนเงินค่าการทำงานที่จะต้องชำระให้แก่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จำนวน ๒,๗๘๙,๔๗๕ บาท ผู้ฟ้องคดีจึงมีสิทธิหักเอาค่าใช้จ่ายที่เพิ่มขึ้นจากการจ้างผู้รับจ้างรายอื่นจำนวน ๑,๗๑๗,๑๐๑.๔๗ บาท จากค่าการทำงานที่ต้องชำระให้แก่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ทั้งนี้ ตามสัญญาจ้างข้อ ๑๗ วรรคสอง เมื่อหักแล้วคงเหลือค่าการทำงานที่ต้องชำระให้แก่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จำนวน ๑,๐๗๒,๓๗๓.๕๓ บาท โดยที่ค่าการทำงานที่ผู้ฟ้องคดีจะต้องชำระให้แก่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตามคำชี้ขาดของคณะอนุญาโตตุลาการจำนวน ๒,๗๘๙,๔๗๕ บาท อยู่ในความครอบครองของผู้ฟ้องคดี และผู้ฟ้องคดีก็ได้เสียดอกเบี้ยของเงินจำนวนดังกล่าวให้แก่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ แต่อย่างไร เมื่อผู้ฟ้องคดีมีสิทธิหักเอาค่าใช้จ่ายที่เพิ่มขึ้นจากการจ้างผู้รับจ้างรายอื่นจำนวน ๑,๗๑๗,๑๐๑.๔๗ บาท จากค่าการทำงานที่จะต้องชำระให้แก่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และยังคงอยู่ในความครอบครองของผู้ฟ้องคดี ผู้ฟ้องคดีจึงไม่ควรได้รับดอกเบี้ยของค่าใช้จ่ายนี้เพิ่มขึ้นดังกล่าว อุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีประเด็นนี้ฟังขึ้นบางส่วน

การที่ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง และให้คืนค่าธรรมเนียมศาลตามส่วนของทนายในประเด็นที่ผู้ฟ้องคดีฟ้องเรียกค่าปรับพร้อมดอกเบี้ย จำนวนเงิน ๑๘,๐๔๕,๘๓๖.๐๔ บาท แก่ผู้ฟ้องคดี นั้น ศาลปกครองสูงสุดไม่เห็นพ้องด้วย

พิพากษากลับคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น เป็นให้ผู้ฟ้องคดีมีสิทธิหักเอาค่าใช้จ่ายที่เพิ่มขึ้นจากการจ้างผู้รับจ้างรายอื่นจำนวน ๑,๗๑๗,๑๐๑.๔๗ บาท จากค่าการทำงานที่ผู้ฟ้องคดีต้องชำระให้แก่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จำนวน ๒,๗๘๙,๔๗๕ บาท แต่หากผู้ฟ้องคดีได้ชำระค่าการทำงาน จำนวน ๒,๗๘๙,๔๗๕ บาท ให้แก่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไปก่อนแล้ว ก็ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑

/ชำระค่าใช้จ่าย...

ชำระค่าใช้จ่ายที่เพิ่มขึ้นจากการจ้างผู้รับจ้างรายอื่น จำนวน ๑,๗๑๗,๑๐๑.๔๗ บาท ให้แก่ผู้ฟ้องคดี
ทั้งนี้ ภายใน ๖๐ วัน นับแต่วันที่ศาลปกครองสูงสุดมีคำพิพากษา คำขออื่นนอกจากนี้ให้ยก
กับให้คืนค่าธรรมเนียมศาลในชั้นศาลปกครองชั้นต้นตามส่วนของทุนทรัพย์ในประเด็นที่ผู้ฟ้องคดี
ฟ้องเรียกค่าปรับพร้อมดอกเบี้ย จำนวนเงิน ๑๘,๐๔๕,๘๓๖.๐๔ บาท และให้คืนค่าธรรมเนียมศาล
ในชั้นอุทธรณ์ให้แก่ผู้ฟ้องคดีตามส่วนของการชนะคดี

นายอนุสรณ์ ธีระภักทรานันท์
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

ตุลาการเจ้าของสำนวน

นายบุญอนันต์ วรรณพานิชย์
ตุลาการหัวหน้าคณะศาลปกครองสูงสุด

นายไชยเดช ตันติเวสส
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายสัมฤทธิ์ อ่อนคำ
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายสมศักดิ์ ตันตลธา
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

ตุลาการผู้แถลงคดี : นายวิรัช ร่วมพงษ์พัฒนะ

